

Hamvas Béla: Henóch apokalypsise

Henóch apokalypsise igen hiányos alakban időszámításunk előtt a második századból való görög kéziratban maradt reánk. A kézirat az eredetinek csak egyötöd részét, mindössze harminckét fejezetét őrizte meg. A XVIII. század második felében azonban James Bruce angol utazó Abessziniában az egész művet megtalálta, Európába hozta és az oxfordi Bodley-könyvtárnak ajándékozta. A műnek azóta igen sok fordítása keletkezett, a vele foglalkozó könyvek száma pedig alig belátható.

A múlt században eleinte azt hitték, hogy Henóch apokalypsise időszámításunk előtt két-háromszáz évvel íródott, de semmiesetre sem régiebb ötszáz évesnél. Az előázsiai apokalyptikus áramlat jellegzetes termékéről van szó, mondották, ez az áramlat Előázsiában körülbelül Kr. e. 600-ban indult és az alexandriai kor végéig, Kr. u. 300-ig tartott. Akadtak azonban kutatók, akik Henóch könyvének keletkezését sokkal előbbre tették. Néhányan több ezer évről beszéltek, egyesek pedig azt mondták, hogy a művet közvetlenül az, özönvíz után írták. Ha ezeknek a kutatóknak igazuk van, akkor Henóch vagy Kr. e. 8000-ben, vagy Kr. e. 12.000-ben élt, mert az özönvizet újabban ehhez a két időponthoz szokták kötni. Hogy Atlantisz pusztulásával szoros kapcsolatban van, mint Mereskovszkij hiszi, lehetséges. Sokan azt mondják, hogy Henóch az emberiség legrégebbi könyve, nála csak Hermés Trismegistos és a Véda régiebb és tulajdonképpen nem is az özönvíz utáni időből, hanem még azelőttől származik.

Mindez találgatás. Henóch könyvének jelentőségét az, hogy szerzője mikor élt és mikor írta, nem dönti el, mint ahogy egy könyv jelentőségét az, hogy mikor írták, sohasem döntötte el. Aki belőle csak néhány mondatot olvas, feltétlenül érezni fogja, hogy újabb keletű műről szó sem lehet. A könyvet Európában kétezer éve olvassák. Clemens Alexandrinustól kezdve Dimitrij Mereskovszkijig a kimagasló gondolkozók sok ezre foglalkozott vele. És soha senki sem vonta kétségbe, hogy azt a művet, amelyet Henóch apokalypsise alatt ismerünk, az emberiség egyik örök könyvének kell tartani.

Henóch könyve az első emberiség pusztulásának, az özönvíznek előzményeiről szól. A próféta elmondja, hogy az angyalok, a Felvigyázók egy része Azazel főangyal vezetése alatt az eget elhagyta és az emberek leányaival meg nem engedett viszonyt kezdett. A szerelmi viszonyból óriás lények születtek, akik az emberek minden javát felemésztették, bűnt bűnre halmoztak, erőszakos tetteket követtek el annyira, hogy a föld segítségért az éghez kiáltott.

Henóchnak, akit a könyv igaz embernek és az igazság hirdetőjének (grammateus és dikaiosynés) nevez, ebben az időben angyali hírnök jelent meg. A hírnök megparancsolta, hogy menjen a bukott Felvigyázókhoz és közölje velük az Ég Urának ítéletét: Vigyázzanak a bukott Felvigyázók, mert szörnyű bűneikre nincs bocsánat és elkövetkezik az idő, amikor örök kárhozatra fognak vettetni. Amikor a Felvigyázók az ítéletet meghallották, meghökkentek. Elfogta őket, amint a szöveg mondja: tromos kai phobos: a rémület és a rettegés. Megkérték Henócht, hogy nevükben írjon az éghez könyörgő iratot és eszközöljön ki számukra bocsánatot.

Henóch az iratot elkészítette, a pusztaságba ment s ott hangosan felolvasta. Az ég angyalai elragadták, felvitték a szellemek birodalmába és az Úr színe elé állították. A Királyok Királya lángoló tűzpalotájában a könyörgésre élő szóval válaszolt és a Felvigyázóknak azt üzenté: Nektek kellett volna az emberekért könyörögni, nem pedig az embereknek értetek. A kérést elutasította és a kárhozát ítéletét megerősítette. A Felvigyázókat arra ítélte, hogy megkötözve örök időkre a föld mélyére vettessenek. Gyermeküket, az óriásokat pedig arra, hogy örök idők végén kárhozzanak el, addig pedig álljanak "törvényen kívül".

Ezután az ég angyalai Henóchot körülvették a túlvilági birodalmakon, a tűzországon, a szelek kamráján át. Látta az oszlopokat, amelyek az eget tartják, a világ legkülső részét, az angyalokkal szemtől szembe állt, látta a kaoszt, az ítélet csarnokát, az üdvösség fáját és az igazság kertjét.

Íme, mondja a mai ember, ez is egy a régi korok mythosai közül. Közben azt gondolja: milyen sajtóságon keveredik ebben az elbeszélésben a megfoghatatlan igazság az elhihetetlen képzelődéssel. A magyarázó helyzete könnyebb. Semmit sem tart megfoghatatlannak, sem hihetetlennek. A dolog nem hit vagy nem hit kérdése. Egyetlen szándéka van: megérteni. Ami pedig a megértést illeti, ezúttal igazán nem nehéz. Néhány alapvető szót kell csupán megmagyarázni s az egész helyzet világosan áll.

A legelső szó Henóch neve. Henóch, mint hagyomány tartja, Seth nemzedékéből származott. Seth Ádámnak és Évának Kain és Ábel után született harmadik fia volt. Kain és Ábel történetét a Bibliából mindenki ismeri. Sokan talán arról is hallottak, hogy Ábel az első emberpártól származó isteni emberiség volt, az égi ember, akinek áldozati füstje felfelé szállt, Kain pedig a sötét, anyagi ember, akin a szenvedélyek uralkodtak, a harag, a bosszú, a mérge s ezért áldozatának füstje is a földi anyag felé szállt, az anyag felé, amelyben élt s amelytől boldogulását várta. Kain megölte Ábelt bosszúból és féltékenységből. Az első emberpártól származó sötét és anyagi emberiség az égi emberiséget elpusztította. Ez Kain és Ábel történetének értelme.

Seth, a harmadik gyermek nem volt sem anyagi, sem égi. Seth ember volt. Az igazi, az emberi ember, az anyagi természet feltételei és körülményei között, de szívében származásának nagy misztériumát megőrizte. Seth a munkás, dolgozó ember, aki itt küzd és szenved és végzetével birkózik, de istenfélő, alázatos, soha nem sötét, mert nincsenek benne vad szenvedélyek, soha nem égi, mert nincsenek benne égi tüzek, hanem mindig ember. Henóch azt mondja önmagáról: minden tevékenysége az angyalokra és a szentéletű emberekre vonatkozott. Ez Seth legfőbb jellemvonása: lent él, de felfelé néz. Seth fia az igaz ember, az igazság hirdetője (grammateus és dikaiosynés), akit Kain utódainak szenvedélyes sötétsége nem tud eltántorítani. Seth nemzedéke a "föld sója". Egyetlen tevékenysége az emberiség gondját viselni és az ember megmentésén fáradni. Ez a gond nem tudás, hanem szívbeli érzület: vallás. Az őskor nagy prófétáiról, apostolairól az emberiség tudta, hogy ők Seth fiai. Ezek a nagy bölcsék és nagy jótevők a kínai Laotse éppen úgy, mint a mexikói Quetzalcoatl, az egyiptomi Hermés Trismegistos, az iráni Zarathustra és a görög Orpheus. Ibn Herun az ősvallásokról írt könyvében azt mondja, hogy a régi időkben Seth vallása volt a leginkább elterjedt. Mit jelent ez? Azt, hogy az emberiség vallása a meleg humanum, az istenfélő alázat, a szelid szorgalom, de mindennekfölött a türelmes béke volt.

Seth hagyománya a történet kezdetén elveszett. Csak nagyritkán és néha akad egy, egy igaz ember, igazság hirdetője (grammateus és dikaiosynés), akik a kainiták sötét szenvedélyei

fölktt áll és a tiszta humánomot hirdeti. Ebben az emberben nincsen semmi feltűnő, semmi rendkívküli magasság, semmi érthetetlen és csodálatos; csak, hogy: ember. De igazi ember.

Henóch Seth nemzedékéből származott, a Felvigyázók és az óriások által megrontott emberiségben ő volt az egyetlen, akinek az Ég Urával kapcsolata volt s akit meg lehetett bízni azzal, hogy a tisztátlanságba merültekért könyörögjön. Egyedül Henóch őrizte meg szívében az emberben levő égi szikra tisztaságát s így egyedül ő volt méltó és képes arra, hogy az Úr színe elé lépjen.

Henóch apokalypsisének megértését itt kell kezdeni. A próféta könyvét nem azért írta, hogy megborzasson és rettegést keltsen. Amit írt, az a szellemvilág akarata s ezt közli az emberiséggel. Azoknak, akik meg akarnak tisztulni, az utat mutatja meg; azoknak, akik szenvedélyeikben elvakultak és a vétkekben elsüllyedtek, feltárja az ítéletet.

A második szó, amit Henóch könyvében meg kell érteni, hogy mit jelent: az angyal. Az angyalnak Henóchnál két neve van. Az egyik: angolos – angyal. A másik: egrégoros, szószerint annyi, mint Éber, de annyi is, mint Felvigyázó. Az angyalok és az Éberek, mint Dionysos Aeropagita óskori hagyományok alapján írta: "hirdetők, akiknek feladata, hogy Isten hallgatásának értelmét a világgal közöljék. Az angyalok fénytettű lények, akik a világnak hirdetik azt, ami az adyton-ban van." Az adyton a nyilvános szertartás ellenkezője: a belül lejátszódó mélységes misztérium. Az angyalok ezeknek a néma, Isten hallgatásába burkolt misztériumoknak hirdetői és kinyilatkoztatói. A Biblia több helyen Ben Elohimnak, Isten fiainak nevezi őket.

Kezdetben az áruló angyalok is fénytettű lények voltak és mint az isteni misztériumok részesei, a szellemvilágban laktak. De megkívtánták az emberi hús és vér gyönyöreit s ezzel magukat beszennyezték. Elanyagiasodtak. A Felvigyázóknak és a föld leányainak törvénytelen viszonyából törvénytelen lények születtek: az óriások, a gigászok, nephilim, ahogy Henóch mondja. Ezek az elfajzottak és kurafiak, mint a könyv írja, az ember erejét mérhetetlenül felülmúló erővel és az ember tudását mérhetetlenül felülmúló tudással a földet kirabolták, a javakat felemésztették, erőszakoskodtak, viszálykodtak, gyűlölködtek, a háború, a vérengzés, a bosszú, a kapzsiság szenvedélyeit terjesztették. A nephilim egy része testi lény, más része, mint Henóch mondja: láthatatlan, vagyis démonikus szellem. A föld ezeknek a gonosz démonoknak martaléka lett. Az ember velük szemben tehetetlen. De az ég angyala is az. A nephilim, ahogy Henóch mondja, "törvényen kívül áll". Leírhatatlanul erőszakos, szégyentelen, vérszomjas, buja, kapzsi, mohó, gonosz, álnok, obszcén, hazug, tisztátlan szellem. Ez a szellem az, amely az anyagi természetet megrontotta és az emberi lélek tisztaságát beszennyezte.

Henóch elbeszéli, hogy amikor a Felvigyázók a föld leányaival tiltott szerelmi viszonyba léptek, nekik rejtett tudásukat elárulták. Megmutatták nekik a növények titkait, a gyökerek titkait, hogyan, miből, mit lehet főzni és készíteni. Az embereket megtanították a fémek kiolvasztására, arra, miképpen kell kardot, fegyvert, pajzsot, nyilat, eszközöket, ékszereket készíteni; megtanították őket a csillagos ég titkaira, a csillagjóslásra, az arc kifestésére, a bódítószerek készítésére. A Felvigyázók, aki a szellemvilágban az adyton misztériumának részesei voltak és Isten hallgatásába burkolt titkokat ismerték, most ezeket a titkokat elárulták. A Seth-hagybmanynak és az angyalok lényének megértése után a harmadik pont: megérteni azt, hogy mit jelent a bukott angyalok tudása.

Kétségtelen, hogy mielőtt a Felvigyázók a földre leszálltak, az emberiség áldott ártatlanságban élt. Büntelen nem volt, mert Kain sötét nemzedéke az égi emberiséget kiirtotta. De nem tudta, mi az eszköz, mi a mesterség, nem ismerte az ércolvasztást, az írást, a vérengzést, a tudományt. Minderre az emberiséget a bukott angyalok tanították meg. Az emberiség egyetlen tudása Seth tudása volt: az égi származásra való emlékezés és a tiszta élet törvénye, amely az embert a szellemvilágba visszavezeti. Nem ismerte a földművelés, az ipar, a művészet, a mesterség eszközeit: aranykorban élt, gyümölcscsel táplálkozott, gondtalan volt és derült.

A Felvigyázók szerelmes éjszakák mámora után a föld leányainak fülébe súgták az első titkokat: hogyan mesterkedjenek arcukkal és bőrükkel és hajjukkal és körmükkel, hogyan forgassák szemüket, hogyan rakják lábukat, hogyan hajlítsák hangjukat, hogy minél csábítóbbak és ellenállhatatlanabbak legyenek. Aztán megtanították őket a varázsszavakra és a varázssitalokra és a festésre és az ékszerek készítésére, az állatok megölésére és a hús evésre és a kések és a kardok készítésére. Megtanították őket arra, amit ma technikának neveznek. Ami ezelőtt Isten hallgatásában, burkoltan misztérium volt, most nyilvános mesterség lett. De a baj nem ez volt, hogy a misztérium kulcsát és értelmét a Felvigyázók nem ismerték, mert, mint az Úr szól: "az Ég birodalmában laktatok, de minden titkot mégsem ismertek, csak az átkozott tudásról tudtok s ez volt az, amit megromlott szívvel az asszonyoknak elmondtatok".

Hogy ez a bűn mi volt, már nem tudjuk. Baader szerint azért, mert már nem tudjuk elkövetni. Lehet, hogy igazuk van azoknak, akik azt mondják: ennek a bűnnek emlékezetére vezették be a körülmetélés szertartását. A bűn emlékét az Özönvíz magával vitte. Az ítélet vize a bűnt elmosta: Sodomával és Gomorával, talán, mint Mereskovszkij tartja: Atlantisszal, de mindenesetre a nagy pusztulás előtt élt első emberiséggel, amely a Felvigyázókat még szemtől szemben látta s amely a tiltott tudásban közvetlenül részesült, ez a bűn és ez a tudás örökre elveszett.

De ha nem is tudjuk, hogy ez a bűn mi volt, a bűn és a tudás következményeit azóta is minden nemzedék látja és tapasztalja. Igen könnyen lehet, hogy ez a tudás kapcsolatban állt azzal, amit ma általában erőszaknak hívnak. Mindenki tudja, hogy az erőszak valamilyen közelebbről meg nem határozható, megborzasztó mágikus erő, valamilyen félelmetes üres gonoszság. Ismeretlen tényezőkön nyugszik, de mindnyájan tudjuk, hogy ezek közül az ismeretlen tényezők közül egyetlen egy sem jó, sem tiszta, sem szellemi. Az erőszak démoni. Ez volt az, amit a Felvigyázók a szerelmes éjszakákon a föld leányainak fülébe súgtak? Ettől szédültek meg az asszonyok? Ennek félelmetes üressége volt az, amit a föld leányai legelsőnek megkívántak, amikor elkezdték szemöldöküket és arcukat festeni, elkezdték magukat a megölt madarak tollával felékesíteni? "A csábító asszonyok ítélete pedig, hogy örök időig szirének lesznek" szól az Úr: szirének, vagyis csábító hangú madarak, színes tollú szörnyetegek. Örök időkre azzá lesznek majd, amivé lenni akartak: az övék lesz a csábítás, a színes toll és a bűbajos ének és nem lesznek többé emberek, nem lesznek lelkek, hanem szirének. Ez a büntetésük. Ez a hatalom volt az, amiért az állatokat elkezdték lemészárolni, hogy nemes prémjeikkel az asszonyok magukat felékesítsék? Amiért elkezdték a hegyeket feltúrni egy szem aranyért, hogy ékszert készíthessenek és nyakukba akasszák és fülükbe tűzzék, fülükbe, amelyben még visszhangzott a Felvigyázók árulása? De elkezdték az ennél még sokkal szörnyűbbet és elmondhatatlanabbat is, amire maga a Királyok Királya is megborxad, amikor így szól: "ezeknek a titkoknak segítségével követik el az asszonyok gonoszságaikat a földön az emberek ellen". Mi ez a titok? Mi ez a bűn? Mi ez a mágia? Mindenki tudja, hogy van, de senki sem látta soha és nem tudja megnevezni. Mit jelent ez a

félelmetes mágikus hatalom, ez az átkozott tudás, amit a Felvigyázók "megromlott szívvel az asszonyoknak elmondtak?"

"Nincs számukra béke" – ouk estin eiréné, szól a Seregek Urának ítélete. Nincs nyugalom és kiegyenlítődés többé a földön, amíg ennek a tudásnak egy cseppje is az emberiségben él. Seth tudása kevés volt nekik? Kevés volt az, hogy ártatlan egyszerűségben és áldott nyugalomban éltek csak azért, hogy a törvényt betöltsék? Kellett nekik a tudás? a mesterség? Kellett nekik a madarak színes tolla, az arany, a vas, a fegyver, a kard, az ékszer, a gép, a tinta, a toll, a papiros, az írás, a tudomány, a technika? Kellett nekik az, amit mindez felidézett és hozott, törvénytelenül és elkerülhetetlenül: a viszály, az irigység, a zavar, a romlás? Kellett nekik a félelmetes hatalom? Kellett nekik a törvényen kívül álló démonok által ihletett marakodás, forradalom, gonoszság? Hát ha kellett, legyen az övék. Törvényen kívüli állapotba került az egész emberiség. És: ouk estin eiréné – nincs számukra béke. Hát van?

A nephilim, a gonosz hatalom megszenvedett, törvénytelen gyermekei, akik elhozták a földre a vérengzést, az erőszakot, az igazságtalanságot, a bujaságot és az emberiséget megromtották. Ezért az emberiségnek el kellett pusztulnia. Az Úr az ítélet vizét bocsátotta a földre és az egész emberiség elveszett, kivéve Noét és családját.

Mereskovszkij azt mondja: Henóch könyve az első emberiség pusztulását beszéli el, de a második emberiségnek szól. A könyv legelső mondata erről beszél: "amit láttam, nem a mai nemzedék számára láttam, hanem azok számára, akik a messze jövőben következnek". A második emberiségnek szól? De melyik ez a második emberiség? A mai? Henóch apokalypsise Mereskovszkij szerint a legidősebb könyv. Az emberiség ma is ott áll, ahol akkor állt. A nephilim szellemeinek ereje nem tört meg, sőt sohasem volt nagyobb, mint éppen ma. Ezért Henóch könyvéből mi, a második emberiség végén élő emberek többet értünk, mint bármilyen más korban élő emberek értettek és érthettek volna. Többet értünk, mint azok. Talán még annál is többet, mint amennyit szabad. Félelmetesen értünk benne minden kimondott, de még félelmetesebben minden elhallgatott szót. Rólunk van szó? Nem. Ez az emberiség, amelyről Henóch beszél, nem mi vagyunk. De az az emberiség, amelynek Henóch beszél, mi vagyunk? Mi vagyunk az a nemzedék, amely a "messze jövőben elkövetkezik"? Mi vagyunk az elvakultak, akik az ember törvénytelen hatalmát az egész földre kiterjesztették: a hegyek gyomrára, a tenger mélységeire, az őserdőkre, az állatokra, a halakra, a növényekre, a madarakra, a színes népekre, a szegényekre, az elnyomottakra és a föld e törvénytelenesség láttán már az égre kiált?

Mi az, ami az első emberiséget elpusztította, kérdezi Mereskovszkij és mi az, ami a második emberiséget pusztulással fenyegeti? Henóchot az angyalok, – az ég angyalai, – beavatták a csillagokban való olvasás titkába s ott látta, hogy a világ egyszer el fog pusztulni víz által s egyszer el fog pusztulni tűz által. A görög hagyományban Orpheus is ezt hirdette: az első emberiség halálát víz által (hydatósis) és a második emberiség halálát tűz által (ekpyrósis). De ugyanezt tudták Mexicóban is és tudta Toth az egyiptomi főpap is és tudta Zarathustra is. Mereskovszkij szerint Henóch apokalypsise a legidősebb könyv, mert figyelmeztetés a nephilim, az erőszakos, törvénytelen hatalom gyermekeinek, a pénz, a hiúság, a kapzsiság, a tudomány gyermekeinek, hogy a régi vízhalál után most küszöbön áll a tűzhalál, az ekpyrósis, a világegés, amely a jajveszékelt földet a vétkesektől meg fogja tisztítani.

Még egy szó van, amit Henóchnál meg kell érteni, bár a szó a könyvben egyetlenegyszer sem fordul elő. Ez a szó: az apokalypsis. Apokalypsisnek nevezik azt a művet, amely a természetfeletti szellemi erőknél ítéletéről szól. Apokalypsis szó szerint annyi, mint:

revelatio, vagyis megnyilatkozás, kinyilatkoztatás. Átvitt értelemben végső szó, utolsó ítélet. Henóch könyve apokalypsis, vagyis a szellem visszavonhatatlan, kinyilatkoztatásszerű ítélete az emberiség élete és tevékenysége felett.

A mai ember, aki gyerekkorától fogva megszokta azt a gondolatot, hogy az emberiség faji kiválasztás révén a létért való küzdelemben az állatvilágból fejlődött azzá ami és civilizációja mérhetetlen magasságba emeli a primitív ősi emberiség fölé, ez a mai ember az apokalypsiszt vagy nagyon nehezen, vagy egyáltalán nem érti meg. A szó hallatára valamilyen izgalmat, amely minden más izgalomtól különbözik, sohasem tud elfojtani. Kíváncsi, de ugyanakkor megborzong. Milyen rejtélyes és félelmetes szó! Érteni szeretné. Mosolyog fölötte és cinikus megjegyzést tesz, de szívében tudja, hogy a mosoly hamis és a megjegyzés érvénytelen. Ezen a helyen persze még csak kísérlet sem történik arra, hogy a modern embert valaki haladás-hitében megingassa. Egyetlen dologról van szó: megérteni. Megérteni Henóchot és azt, hogy mit jelent ez a szó: apokalypsis.

Nemcsak Henóch és vele együtt az előázsiai hagyomány, hanem az egész őskori emberiség egyöntetűen azt tanította, hogy a világ teremtésekor minden szellemi és természeti lény és dolog helyén állott és mindennek létét a teremtés örök törvényes mértéke szabta meg. Ezt a törvényes mértéket nevezi Hérakleitos logos-nak. A lényeket azonban a Teremtő nem eszköznek alkotta, hogy a törvényt vakon és gépiesen betöltsék; minden lény szabadsággal rendelkezett és a törvényes mérték beteljesítését mindenkinek önként és éberrel kellett vállalnia.

A bevezető beszédben Henóch erről a mértékről beszél. Nézzétek, szól, a csillagokat, a Napot, a Holdat, az évszakokat, az állatokat, a növényeket, a törvényt minden létező megtartja és megváltozhatatlan rendben élnek. "Ti pedig nem teljesítettétek be az úr parancsolatát, hanem áthágtátok azt."

Mindjárt az idők elején voltak teremtmények, amelyek ezt a nekik ajándékozott isteni szabadságot nem a törvényes mérték betöltésére, hanem annak megszegésére használták fel. Túlvilági útján a káosz fölött Henóch hét óriás csillagot látott, amely hét csillag egymáshoz kötözve a semmi fölött lebegett. Arra a kérdésre, hogy ez mit jelent, Henóchnak a vezető angyal azt mondta: ez a hét csillag törvényszabta pályáját elhagyta és önálló útra akart térni; az Úr parancsára megkötözték és büntetésből ide függesztették őket a káosz fölé.

Amikor a Felvigyázók az eget elhagyták és az emberek leányaival meg nem engedett viszonyba léptek, a törvényt szintén áthágták. A földi lét teljes egészében törvénytelené lett. Amikor az asszonyok a tiltott tudással elkezdtek arcukat festeni és elkezdtek magukat prémekkel és tollakkal felékesíteni és "gonoszságukat az emberek ellen elkövetni" s amikor az emberek az ámuló angyalok tudásának segítségével a föld mélyét, a hegyeket, az erdőket, a tenger, az állat és a növényvilágot elkezdtek kirabolni, a törvényt szintén áthágták. Az emberiség törvényen kívüli állapotba került, mert mint az a bizonyos hét csillag, szabadságát meg nem engedett módon használta fel és a mértéket áthágtá. Vannak emberek, akik ezt a helyzetet észreveszik és elviselhetetlennek tartják. A törvénytelen, az örök mértéket megszegő létet tűrhetetlennek érzik, akár csak pillanatra is. Ezek azok, akiket Henóch igazaknak és szenteknek és kiválasztottnak nevez. Ezek az emberek már életük folyamán mindent elkövetnek, hogy magukat a törvény alá visszahelyezzék, gondolataikkal, szavaikkal és tetteikkel az örök mértéket ismét megtartsák. A teljes büntetlenség a földön Kain és a Felvigyázók által megrontott létben lehetetlenné vált. Mert nem az egyes emberek léte, hanem egyetemesen az egész emberi lét volt az, ami megromlott. Az igazak azonban ebben a

romlásban mélységesen szenvednek és a vétkeket minden módon enyhíteni akarják. Itt a földön senki sem élhet bűn nélkül: a túlvilágon van az a hely, ahol "bölcsetségben fognak részesülni és nem fognak vétkezni többé sem hanyagságból, sem szenvedélyből... soha nem fognak vétkezni többet és nem szenvednek el büntetést... és nem fogják megtapasztalni a harag ítéletét." Azok az emberek, akik csak hanyagságból, vagy szenvedélyből vétkeznek, vagyis bűneiket csak gyarlóságból követik el, nem pedig "megromlott szívvel élnek" azok nem fogják megtapasztalni a harag ítéletét. Ezek az emberek, akik a törvény alá magukat még életükben visszahelyezik, akik minden erejükkel azon vannak, hogy a mértéket betöltsék, akik a törvénytelen létet önmagukban ismét törvényesítik, azok az ítéletet elkerülik.

Azok az emberek azonban, akik életükben, a földi élet törvényteleniségében gondtalanul élnek, akiknek ez a megromlott lét fel se tűnik, nyugodt lelkiismerettel vétkeznek, halmoznak bűnt bűnre, erőszakosak, hiúk, kapzsik, buják, becsvágyók, hazudnak, kérkednek, kevélyek, irigyek, mohók, hataloméhesek, azok ítélet alá kerülnek. Mert az ember szabad és a törvény ugyan megszeghető; de jaj annak, aki szabadságával visszaél és a törvényt megszegi.

Az emberek egy része már az életben ítélet alá kerül, mert önmaga fölött állandóan ítél, vagyis az örök törvényt önmaga fölött elismerve magát ítélet alá helyezi. Ezek az igazak és kiválasztottak. Az emberek más része azonban, mint Henóch mondja: "ha életében nem kerül ítélet alá", azért nem fogja tudni magát az ítélet alól kivonni, ha nem olyan lesz, mint a mértéket áthágó hét csillag, megköttetik és a kaosz fölé függesztetik. Ezek az emberek ítélet alá kerülne. Az ítélet nem egyéb, mint hogy a Szellemek Ura személy szerint mindenkinél megvizsgálja, vajjon törvényben élt, vagy törvény ellen, a mértéket megtartotta, vagy megszegte. Aki megtartotta, vagyis, aki még életében saját akaratából és elhatározásából "ítélet alá került", az a túlvilágon a szentek és az igazak között lakását elfoglalja. Aki a törvényt nem tartotta meg, vagyis a létet önmagában nem tette újra törvényessé, "nem került ítélet alá", amikor "a jót és a rosszat elválasztják", amikor "a jókat átadják az örök életnek, a rosszakat az örök halálnak".

A mai ember az ítélet napjáról azt hiszi, hogy ez a vallásos képzelet túlzó rémlátása, valamilyen borzalmas tömegtragédia. Az őskori ember szerint az, ami az ítélet napján történik, végtelenül egyszerű: a törvénytelené vált emberi létnek a törvény alá való visszahelyezése. Ezt jelenti az, hogy: ítélet. Az ítélet napjának értelme az emberi lét törvényes voltát az egész vonalon újra helyreállítani. A megromlott létet újra igazzá tenni. Ez az egyetemes és kollektív ítélet: az apokalypsis. Az apokalypsis az emberiség fölött tartott végső ítélet, az emberi létnek, amelyet Káin és a Felvigyázók megromlottak, visszahelyezése a törvény alá: azok, akik igazak, megtartatnak, akik nem igazak, átadatnak a semminek.

Íme az őskor sajátos gondolkozása, amely a mai ember számára oly idegenné lett. Íme a költészet, a mytos, a metafizika és a vízió idegenszerű vegyülete, amelynél a mai korszaktól távolabb semmi sem áll. A modern ember az elmúlt évszázad végéig csak a görögökig volt hajlandó elmenni; csak a görögöket volt hajlandó még komolyan venni. A helyzet azóta lényegesen megváltozott. Ázsia, Afrika, Amerika nagy kultúrái feltárultak és megtanultuk tisztelni a néger, az arab, az iráni, a tibeti, az indián szellemet. És feltárultak a görögség előtti őskor emlékei: egyiptomi, kínai, hindú művek. A világ kitágult és elmélyült. Felfedeztük először az idegen népek kultúráit; és felfedeztük az őskort. Jelentőségben ehhez hasonló modern felfedezés nincs.

Az őskor nagy könyvei közül a kínai Taoteking megőrizte az ősi emberiség nagy misztériumát; a Veda megőrzött olyan világosságot, amelyhez képest mindaz, amit azóta az

ember gondolt, homály; Hermés Trisriegistos megőrzött olyad titkokat, amelyeknek első kibetűzéséhez is csak a legutóbb érkezünk el. Henóch az őskorból valami egészen mást őrzött meg: az első patriarchalis emberiségnek szigorú és tiszta egyszerűségét.

Az első rész, amely a lázadó angyalokról szól, tele van fenségesebbnél fenségesebb részletekkel. Az égi látomás olyan megrázó és hatalmas, amelyet emberi kéz keveset írt. A második rész, a prófétai látomások és beszédek, a Seth hagyomány komoly és méltóságteljes morálját hirdeti. A mai korszak itt léphet az őskori ember közvetlen közelébe. A harmadik részt, az álomlátásokról, különösen a modern lélektanban jártasak fogják méltányolni tudni. Olyan szimbólikus vízió ez, amelynek titka nem is olyan nagy. Az az ember, akinek képzelete az átlagon csak egy keveset emelkedik felül, a második lapon elfogja érteni, miről van szó és önkénytelenül igazat fog adni Hérakleitosnak, amikor az így szól a lélek határait el nem éred, járj be még oly nagy utat is.

A könyv minden részletét megmagyarázni olyan feladat lenne, amely e bevezetésnek húszszorosát követelné meg. Merőben stílusbeli sajtóság, hogy Henóch hol első, hol harmadik személyben beszél. Több helyütt Noéval azonosítja magát. Az Úr szava is néha első, néha harmadik személyt használ. Külön kellene szólni egyes szavak jelképes jelentéséről, mint amilyen például a Bölcsesség, amelynek, mint a könyv mondja, "nincsen lakása a földön" és az égbe az angyalok közé költözött. Ez a Bölcsesség nem egyéb, mint Chochma, akit később Philon Sophiának nevezett és egész Jacob Böhmeig a misztikának állandóan egyik főszereplője volt. Szólni kellene arról is, hogy az özönvíz- emlékek hogyan jelentkeznek az egyiptomi, az iráni, a kínai, a hindu, az indián hagyományban és Henóch Noéja miképpen felel meg a hindu Manu-nak, a mexikói Quetzalcoatl-nak, a perui Manco-Ceapacnak, az egyiptomi Menesnek, az iráni Jiam-Shid-nak. Szólni kellene természetesen az álomlátásokban szereplő "fehér biká"-ról is, akit Iránban Kaimorts néven tiszteltek, de megtalálható Egyiptomban, Krétában, Görögországban, Indiában és Kínában is. Meg kellene említeni a Henóch-irodalom főbb állomásait is, az alexandriai kortól kezdve a XIX. századig, Jakob Lorberig, a nagy misztikusig, aki egy egész könyvét Henóchnak szentelte és Dimitrij Mereskovszkijig, aki a Nyugat titka című könyvében Henóch apokalyptikus szellemében beszél. A vonatkozások és magyarázatok sokat tisztáznának: most azonban a cél egyetlenegy: pillantást vetni az őskori emberiség szellemére. Ezt pedig jó minél elfogulatlanabb és kevésbé befolyásolt szemmel megtenni.

AZ ANGYALOK LÁZADÁSA.

Henóch áldása, amellyel az igazakat és a kiválasztottakat, akik a szükség napjaiban élni fognak, megáldja, amikor a gonoszok és istentelenk örökre el fognak távozni. Henóch, az igaz ember, akinek szemét az Isten kinyitotta, hogy a szenteket, akiket az angyalok neki megmutattak, lássa, szólta így; mindezeket tőle hallottam és általa értettem meg mindazt, amit láttam, de nem a mai nemzedék számára, hanem azok számára, akik a messze jövőben elkövetkeznek.

Az ítélet.

A kiválasztottakhoz szóltam és nekik mondtam a következő beszédet: a Szent és Nagy Úr házából ki fog lépni és a Világ Ura a Sinai hegyére fog szállni. A seregek közepében meg fog jelenni és égi erejének és hatalmának teljességében meg fog mutatkozni. És mindnyájan reszketni fognak és a Felvigyázók megrendülnek és nagy rémület és rettegés fogja őket megragadni az egész földön. A magasbanyúló hegyek megrázkódnak, a halmok pedig a

földdel egyenlőek lesznek és meg fognak olvadni, mint viasz a lángon. A föld pedig megnyílik és mindaz, ami a földön él, elpusztul és minden lény fölött ítéletet fog tartani. Az igazakat pedig békével jutalmazza, a kiválasztottakat megőrzi és karját föléjük kiterjeszti és mindnyájan Istenhez fognak tartozni: boldogok lesznek és áldottak és az Úr fénye lesz az ő világosságuk.

És íme eljött tízezer szentjeivel, hogy ítéletet tartson. Ítéletet tart és az istenteleneket el fogja pusztítani és minden húst meg fog fegyelmezni, hogy azt, amit a bűnösök és istentelenek ellene elkövettek, helyreigazítsa.

Nézzétek az ég dolgait, hogyan kelnek és hogyan nyugszanak, hogy a csillagok az égen pályájukat nem változtatják, mindegyik a maga idejében kel és nyugszik, anélkül, hogy rendjéből kilépne. Nézzétek meg a földet és lássátok meg a dolgokat, amelyek születésüktől fogva halálukig annyira megváltoztathatatlanok, mint Isten egyetlen műve sem. Nézzétek a nyarat és a telet s hogy a földet mennyire megtölti a víz és a felhő és a harmat és az eső száll fölötte.

Nézzétek mind a fákat, melyen szárazaknak és kopaszaknak látszanak, tizennégy fát kivéve, amelyek lomhjukat nem hullatják, hanem az öreg levelet megőrzik, amíg az új kinő, két és három esztendeig is.

Nézzétek a nyár napjait, hogy a Nap nyár elején milyen magasan áll a föld fölött, ti pedig árnyékot és hűs helyet kerestek a tűző sugarak elől, a föld izzik, hogy nem tudtok sem a földre, sem a kőre lépni.

Nézzétek, a fák hogyan borítják el magukat a levél zöldjével és hogyan teremnek gyümölcsöt és nézzetek meg mindent és figyeljetek mindenre, hogy mindez számotokra készült és örökké él. És az ő műve minden esztendőben megismétlődik, nem változik sohasem, hanem ahogy Isten meghatározta, minden úgy történik. Nézzétek, hogy a folyók és tengerek együtt végzik munkájukat.

Ti pedig nem tartottatok ki és nem teljesítették be az Úr parancsolatát, hanem áthágtátok azt kevély és dacos szavakkal, amelyeket tisztátalan szátokból mondtatok ki és az ő uralmát káromoltátok.

Nem fogjátok megismerni a békét, kevélyszívűek!

Napjaitokat pedig meg fogjátok átkozni és éltetekével elfognak veszni és a ti romlástok az átok erejével meg fog erősödni és nem fogtok bocsánatot nyerni. Azokban az időkben pedig neveteket ki kell szolgáltatnotok, hogy az az igazakért örök átokkal sújtassék és benneteket, vétkeseiteket a többi bűnössel együtt örökre el fognak átkozni.

A kiválasztottak pedig részt fognak venni a fényességben, az örömben és a békében. És az örök igazságot ők fogják örökölni, benneteket, istenteleneket az átok fog sújtani. A kiválasztottak pedig a bölcsességben fognak részesülni és élni fognak és nem fognak vétkezni többé sem hanyagságból, sem szenvedélyből, hanem alázatosak lesznek, mint akik a bölcsességet elérték. Soha életükben nem fognak vétkezni többé s nem szenvednek el büntetést és nem fognak csapások következtében elpusztulni és nem fogják megtapasztalni a harag ítéletét, hanem életük napjait mindvégig betöltik, elérik az öregséget békében és az öröm éveit elérik és életük napjait örökkévaló örömben és békében fogják tölteni.

Az angyalok lázadása.

Amikor az emberek nemzedékei megsokasodtak, azokban az időkben az embereknek szépséges és búbajos leányaik születtek. Az angyalok, az ég fiai pedig látták és megkívták őket és azt mondták egymásnak: Menjünk és az emberek leányai közül válasszunk ki magunknak asszonyokat és hozzunk a világra velük gyermekeket.

Azazel pedig, aki valamennyiüknek feje volt, így szólt: Félek, nem szabad kedveteket találni abban, hogy ilyesmit tesztek s végül nekem magamnak kell e nagy bűnért megfizetnem.

Azok pedig azt válaszolták: Mi mindnyájan megesküszünk és egymást átok terhe alatt kötelezzük, hogy ezt a szándékunkat nem adjuk fel, hanem igenis megvalósítjuk. És mindnyájan megesküdtek és egymással átok terhe alatt szövetkeztek.

Valamennyiüknek feje pedig Azazel volt, a vezetők pedig Arathak, Kimbra, Sammané, Daniel, Aredros, Semiel, Iomel, Chochariel, Ezeziel, Batriel, Sathiel, Atriél, Thaniel, Barakiel, Ananthna, Oóniel, Ramiel, Aseal, Rakiel, Turiel.

Ezek és a többiek velük együtt mind asszonyokat vettek maguknak és mindegyik választott a maga számára és meglátogatták őket és egyesültek velük. Megtanították őket a varázsszerekre és a varázsszavakra és megmutatták, miképpen kell növényeket és gyökereket szedni.

Az asszonyok pedig teherbe estek és hatalmas óriásokat szültek, akiknek magassága háromezer rőföt is meghaladta. S ezek az emberek minden vagyonát felfalták, amíg már senki sem tudott mit enni. Ekkor az óriások megharagudtak rájuk és elkezdték az embereket enni. És elkezdtek vétkezni a madarakkal és az állatokkal és a csúszómászókkal és a halakkal és felfalták egymás húsát, egymás vérért pedig megitták. A föld pedig e törvénytelenység láttán jajveszékelnéni kezdett.

Azazel pedig megtanította az embereket kardot és kést, pajzsot és vértet készíteni és megmutatta nekik az érceket és az ércből való munkát és karkötőt és ékszert és a mesterséget, hogyan kell a szemeket festeni, miképpen kell a szemöldököt kirajzolni és megmutatta a ritkábnál ritkább és drágábbnál drágább köveket és festékeket és cserére alkalmas dolgokat.

A földön pedig nagy és szörnyű istentelenség terjedt el és az emberek lealacsonyodtak és útjaikon, mint az eszeveszettek tévelyegtek. Azazel a lázadókat, Armoros a varázsszavak tudósait, Rakiel a csillaglátókat, Chochiel a rejtett jeleket, Sadiel a csillagjóslást, Seriel a hold tudományát tanította. Az emberek pedig egyre pusztultak és kiáltoztak és hangjuk az égig hatolt.

Az ég látja, mi történik.

Michael, Uriel, Rafael és Gabriel akkor az égből lenéztek a földre és látták a sok vért, amit a földön kiontottak és az igazágtalanságot, amit a földön elkövettek. És akkor így szóltak egymáshoz:

A meggyalázott föld jajkiáltása hallatszik. Már elérte az ég küszöbét. Az emberek lelkei panaszkodnak és azt mondják: Miért nem ítél a Magasság Ura e szörnyűség fölött?

És akkor így szóltak a Királyok Királyához: Te vagy az urak Ura, az istenek Istene, a királyok Királya, uralmad kiterjed a világ minden nemzedékére, neved szent és Téged dicsér az örökkévaló idő. Te teremtetted a mindenséget és kezdedben van a mindenség és kezdedben van a mindenség fölött levő hatalom, előtted nincs titok, mindent láatsz és semmi sem rejtőzhet el szemed elől. Láttad, hogy Azazel mit követett el, hogyan tanította földön az igazságtalanságot és az őskorok titkát, amelynek otthona az ég, hogyan árulta el. Hogyan fedte fel az embereknek a rejtélyeket, az az Azazel, akinek hatalmat adtál, hogy társai fölött uralkodjon. És azok az emberek leányaihoz a földön bementek és náluk aludtak és magukat az asszonyokkal tisztátlanná tették és őket a bűnökre megtanították. Az asszonyok pedig órákat szültek, a földet pedig elárasztotta a vér és az erőszak. Most pedig a megöltek lelkei panaszkodnak és kiáltoznak és hangjuk egészen az ég küszöbéig hat és sóhajtásuk felszáll s nem hallgat el, látva az erőszakot, ami a földön történik. Te mindent tudsz, még mi előtt megtörténik, tudod ezt is és azt, hogy ez miért történik és még azt se mondod meg nekünk, mit tegyünk értük.

A Legmagasabb, a Szent és a Nagy akkor megindult és Istarielt elküldte Lamech fiához és így szólt:

Menj el Noéhoz és az én nevemben mondd meg neki: Rejtőzzön el! És mondd meg neki, hogy a vég közel van, mert az egész föld el fog merülni és a földet vízözön fogja elárasztani és mindaz, ami rajta van, el fog pusztulni. Mondd meg neki, hogyan szabadulhat meg, hogy az ő magja megmaradjon a végtelen időnkig.

Az Úr pedig így szólt Rafaelhez: Azazelt kötözd meg a kezénél és lábánál fogva, vedd a sötétségre, nyissad meg a sivatagot, amely Dudaelben van és dobjad bele. Halmozz rá hegyes és érdes köveket és fedd le sötétséggel és ott maradjon az idők végeztéig és takard le arcát, hogy a világosságot ne lássa. A nagy ítélet napján pedig hajíttassék a tüzes mélységbe. A földet pedig, amelyet az angyalok megrontottak, gyógyítsd meg és mutasd meg miképpen kell meggyógyítani, hogy a föld sebei begyógyuljanak, nehogy a titkok által, amelyet a Felvigyázók elárultak és utódaiknak elmondtak, valamennyien elpusztuljanak. Azazel tanítása az egész földet megrontotta és minden vétket az ő rovására írj.

Gabrielhez pedig így szólt az úr: Fogj fegyvert az elfajzottak és a kurafiak és az elátkozottak ellen és irtsad ki a Felvigyázók utódait az emberek között. Vezesd ki őket és uszítsd őket egymásra, hogy egymást harcban lemészárolják, mert számukra hosszú élet nem rendeltetett. Semmit abból, amit tőled kérnek, ne teljesíts, mert atyjuk fiai ők és nem szabad hinniök az örök életben és abban, hogy mindegyikük ötszáz évet fog élni.

"Töröld le a föld arcáról az igazságtalanságot."

Michaelhez pedig így szólt az Úr: Menj el Azazelhez és mindazokhoz, akik az asszonyokkal egyesültek, hogy tisztátalanságukban vele együtt elveszenek és kötözd meg őket. És ha fiaik kölcsönösen mind kiirtották egymást és ha kedves gyermekeik pusztulását már végignézték, kötözd meg őket hetven nemzedék idejére a föld hegysegei alatt, amíg ítéletük napja és végzetük elérkezik és az ítélet rajtuk örök időkre beteljesedik. Akkor pedig elfogják őket távolítani és a lángoló mélységekbe fognak jutni és kínok között örök fogságra fognak vettetni az idők végeztéig. És akinek ítélete valaha is a tűz és a megsemmisülés lesz, azt a mai naptól kezdve övelük együtt kell megkötözni a nemzedékek elmúlásáig. Pusztíts el a földről minden lelket, aki törvénytelen gyönyörre szomjazik és pusztíts el a Felvigyázók fiait, mert azok az emberekkel rosszul bántak. Töröld le a föld arcáról az igazságtalanságot, a gonoszság minden

művének vess véget s ettől kezdve az igazság fája növekedjék és ez az áldást fogja érlelni. Az igazság gyümölcsei pedig minden élőlény örömeire örökké teremjenek. Az igazak pedig kerüljék el a pusztulást és maradjanak életben, amíg ezer utódot nemzettek és ifjúságuk minden napját és öregségük minden napját töltsék el békében. Attól az időtől kezdve pedig a földön növekedjék az igazság és a földön mindenütt fák fognak nőni és az áldás beteljesedik. És az öröm fái fognak növekedni és szőlőtőkét fognak ültetni és a szőlőtöke bőségesen ontja majd a bort és minden mag, amit elvetnek ezer szemet fog teremni és egy pint olaj tíz akó olajat fog hozni. És tisztítsd meg a földet a tisztátlanságtól és igazságtalanságtól és büntől és istentelenségtől és a földről minden tisztátlanságot űzz el. Az emberek gyermekei pedig legyenek igazak és minden nép tiszteljen és dicsérjen engem és imájával hozzám forduljon. A föld pedig minden romlástól, büntől, erőszaktól és szenvedéstől tisztuljon meg és soha nem fogom őket még egyszer így sujtani a nemzedékek végeztéig. Azokban az időkben az Ég áldásának kincseskamráit megnyitom és azoknak kincsei a földre, az emberek munkájára és művére le fognak szállni. A béke és az igazság egyesülnek a világ befejezéséig és a nemzedékek végéig.

Henóch megbízatása.

Még mielőtt ez történt, Henóchot elragadták és az emberek közül senki sem tudta hová ragadták el, hol van és mi történt vele. És minden tevékenysége a Felvigyázókra és azoknak az időknek szentéletű embereire vonatkozott. S én, Henóch, az urak Urát, a világ Királyát áldottam s akkor íme egy hang szólalt meg az angyalok hangja szólított engem és így beszélt hozzám:

Henóch, igazság hirdetője, eredj, mondd meg az ég Felvigyázóinak, akik a magas eget és az örök szent lakóhelyet elhagyták és magukat asszonyokkal úgy szennyezték be, ahogy azt az emberek fiai teszik, asszonyokat vettek maguknak és a földön romlásba süllyedtek:

"Nem fognak békére és megbocsátásra lelteni. És mivel gyermekeiknek örülnek, meg fogják látni ezeknek véres halálát és gyermekeik vesztén jajveszékelnik fognak. Könyörögni fognak, de sem könyörületben, sem békében nem lesz részük soha."

Henóch Azazelnél.

Henóch pedig elment Azazelhez és így szólt: "Nem fogsz békét találni, nagy ítéletet hoztak fölötted, hogy fogságra vessenek. Részvétet és közvetítést ne várj, az igazságtalanság miatt, amit elterjesztettél és a gonosz művek miatt, amit az embereknek megmutattál."

Aztán elmentem és mindnyájukkal beszéltem. Azok pedig féltek és rémület és rettegés fogta el őket. Megkértem pedig arra, hogy nevében írjak könyörgő írást, hogy bocsánatban részesüljenek és az írást vigyem el az Ég Urához. Mert ettől a perctől kezdve ők nem beszélhetnek vele többé és szemüket sem emelhetik fel az égre, szégyenből, bűneik miatt, amely bűnökért átok és kárhozat sujtotta őket.

Én pedig szellemük bűneiért és tetteikért és mindenért, amiről szó volt, a könyörgő írást megírtam, hogy ezzel számukra bocsánatot és elnézést eszközöljek ki. Akkor pedig elmentem Dan földjére és a Dan vize mellé leültem, Hermon nyugati oldalától délre és a könyörgő kérvényt hangosan felolvastam, amíg egyszerre csak elszenderedtem.

És íme álmod láttam és látomás jelent meg előttem és látomásomban láttam az ítéző bírakat és egy hang szólalt meg, hogy az ég fiaimhoz beszéljek és őket dorgáljam meg. Amikor pedig felébredtem, hozzájuk mentem. Ublesjaelben, amely a Libanon és Seneser között feküdt, mindnyájan együtt ültek, gyászban, arcukat eltakarva. Elbeszéltem nekik álmodban milyen látomásokat láttam és elkezdtem hirdetni az igazság szavait és elkezdtem az ég Felvigyázóit dorgálni.

A könyv értelme.

Ez a könyv az igazság hangja és a Felvigyázók dorgálása, a Felvigyázóké, akik öröktől fogva éltek. Az igazságot hirdeti, ahogy azt nekem a Szent és Nagy Úr megparancsolta. Álmodban azt láttam, amit most húsból való nyelvvel és lélektetémmel hirdetek, azt, amit az Úr az én emberi számban adott, hogy ezzel hozzájuk beszéljen és szívükhöz szóljon. Ahogy az embert teremtette és megengedte, hogy a tudás szavát megértse, úgy teremtett engem is és megengedte, hogy a Felvigyázókat, az ég fiait megdorgáljam.

Kérésteket megírtam, de látomásomban úgy láttam, hogy a kérést nem fogják teljesíteni a végtelen időkben sohasem. Az ítélet fölöttetek beteljesedett és nincs kegyelem számotokra. A mai naptól fogva pedig nem fogtok felszállni többé az égbe sohasem és megparancsoltattam, hogy benneteket az idők végeztéig a földön megkötözzenek és fogságra vessenek. Előbb azonban meg fogjátok látni kedves fiaitok pusztulását és nem fogtok örülni az ő életüknek, hanem szemetek láttára kard által fognak elesni. Értük és magatokért szóló imáitokat pedig nem hallgatja meg senki, bármennyire is sírjátok és jajgassatok és annak az írásnak, amit értetek írtam, egyetlen szavát sem hallgatja meg senki.

A látomás.

A látomás pedig ez volt:

Íme látomásomban a felhők kiáltozni kezdtek és a ködök szólítottak engem és a csillagok és a villám reámkialtottak, hogy siessek és hajtottak és hajszoltak és a szelek, látomásomban szárnyaikat nekem adták és fölemeltek a magasságokba és az egek birodalmába vittek.

Én pedig beléptem, amíg jégkockából épült falhoz értem, a fal kockáiból lángnyelvek csaptak ki, én pedig félni kezdtem. Beléptem a lángnyelvek közé és nagy ház felé közeledtem, a ház pedig szintén jégtömbökből épült és a padlója is jégkocka volt, mennyezete pedig, mint a csillagos ég és a villám, közöttük lángangyalok és az ég olyan volt, mint a tenger. A falakon köröskörül mindenütt tűz lángolt és ajtaja égő tűz volt.

Beléptem a házba, amely olyan forró volt, mint a tenger. A falakon köröskörül mindenütt tűz lángolt és ajtaja égő tűz volt.

Beléptem a házba, amely olyan forró volt, mint a tűz és olyan fagyos, mint a hó és az élet örömeinek sehol semmi nyoma. Rémület és retegés fogott el és reszketve, borzongva arcra zuhantam és akkor más látomást láttam:

Íme másik ház emelkedett, az előbbinél nagyobb, kapuja tárva-nyitva. Lángnyelvekből épült és minden kicsiny részében olyan hatalmas és fenséges, pompázatos és méltóságteljes volt, hogy nagyszerűségéről nem tudok nektek beszámolni. Padlója merő tűz volt, fölötte villám és égő csillagok serege, mennyezete pedig lángoló tűz. Odanéztam és fenségesen nagy királyi

széket láttam, mintha kristályos zúzmarából készült volna, a széket pedig, mintha a ragyogó nap fénye vette volna körül és mindenünnen az angyalok hangja hallatszott. A királyi trónus alól lángoló parázssal tűzfolyamok fakadtak és úgy izzottak, hogy nem tudtam odanézni. A széken ült a Nagy Fenség, ruhája fehérebb volt a hónál s ragyogóbb a napnál. Ebbe a házba pedig egyetlen angyalnak sem volt szabad belépni és senkinek az ő arcát nem volt szabad látni és senkinek, aki húsból van, nem volt szabad őt látni. Körülötte lángoló tűz égett, előtte hatalmas tűz és senki, aki körülötte volt nem közelített feléje. Tízezerszer tízezrek voltak ott, de neki nem volt szüksége tanácsra. És a szentek szentjei, akik közelében voltak, éjszaka sem távoztak el mellőle és nem hagyták el őt.

Én pedig, amíg ideértem, olyan voltam, mintha arcomon fátyol lett volna, mert folytonosan reszkettem. Akkor az Úr szájából hangzó szó így beszélt hozzám:

Lépj közelebb, Henóch, hallgasd meg azt, amit mondok.

A padlóról fölemelt és az ajtóig vitt, én pedig leborultam és arcomat a föld felé hajtottam.

Az Úr szava.

Hangját fölemelve szólott hozzám, én pedig hallgattam az ő hangjára:

Ne félj Henóch, igaz ember, az igazság hirdetője, lépj közelebb és hallgasd meg, amit mondok. Menj el és az ég Felvigyázóinak mond meg: Nektek kellett volna az emberekért könyörögni, nem pedig az embereknek értetek. Miért hagytátok el a magas, szent és örök égi birodalmat? Miért aludtatok az asszonyokkal? Miért szennyeztétek be magatokat az emberek leányaival, vettetek asszonyokat, mint azt a föld gyermekei teszik és miért nemzettetek óriásokat? Szentek voltatok, szellemek, az örök élet részesei s most magatok az asszonyok vérével beszennyeztétek és hússal és vérrel gyermekeket nemzettetek és megkívántátok az emberi vért és húst, és vért hoztatok a világra, mint azok teszik, akiknek élete halandó és múlandó. Az embereknek azért adtam asszonyt, hogy megtermékenyítsék s tőle gyermeket kapjanak s így a földön semmiben sem legyen hiány. Ti azonban szellemek voltatok, az örök, halhatatlan élet részesei, a világ minden nemzedékének végéig. Ezért nem alkottam számotokra asszonyt, mert az ég szellemeinek háza az ég. Az óriások pedig, akiket a szellem és a hús közösen nemzett, akiket a földön gonosz szellemeknek hívnak, lakjanak a földön, az legyen otthonuk. Gonosz szellemek származtak az ő testükből, mert felülről nemzették őket, a szent Felvigyázók voltak a nemzőik, akik a világ legelső lényei. Gonosz szellemei lesznek a földnek és gonosz szellem legyen a nevük. Az ég szellemeinek lakása az égben legyen, a föld szellemei pedig, akik a földön születtek, a földön lakjanak. Az óriások szellemei pedig, akik a földön születtek, a földön lakjanak. Az óriások szellemei, akiket nephilim-nek hívnak, igazságtalanságot, romlást hoznak, rabolnak, gyilkolnak, pusztítanak a földön, szenvedést hoznak, ételre szükségük nincs, szomjúságban nem szenvednek és láthatatlanok. Ezek a gonosz szellemek pedig fel fognak lázadni az emberek fiai és az asszonyok ellen, mert az ő vérükből származnak. A gyilkosság és a romlás és az óriások halálának napjától kezdve, mert a gonosz szellemek az ő húsból származtak, legyenek a pusztulásé és álljanak törvényen kívül, halmozzanak bünt bűnre, a nagy ítélet napjáig, amikor a világ forgása véget ér és megáll. A Felvigyázóknak pedig, akik azelőtt az égben laktak s akik téged elküldöttek, hogy értük könyörögj, mondd meg: az ég birodalmában laktatok, de minden titkot mégsem ismertek, csak az átkozott tudásról tudtok s ez volt az, amit megromlott szívvel az asszonyoknak elmondtatok és e titok segítségével követik el az asszonyok gonoszságaikat a földön az emberek ellen. Mondd meg nekik: nincs számukra béke!

Henóch elragadtatása.

Akkor pedig elragadtak engem és arra a helyre vittek, ahol azok laknak, akik olyanok, mint a lángoló tűz és akkor jelennek meg az embereknek, amikor akarnak. Aztán arra a helyre vittek, ahol a szélvihar lakik és magas hegyre, amelynek csúcsa az égig ért. És láttam a csillagok és a mennydörgés házát, a világ legszélén, a mélységben, ahol a szivárvány, a nyíl és a tegez, a lángpallos és a villám helye van.

És elragadtak engem és elvittek arra a helyre, ahol az élő víz folyik és elvittek engem a nyugati tűzhöz, amely a napnyugták tüzét magába szívja. És elérkeztem a tűzfolyamhoz, amelynek tüze úgy folyik, mint a víz és a nagy nyugati tengerbe ömlik. És láttam a roppant folyókat és elérkeztem a nagy sötétséghez és tovább haladtam olyan helyekre, ahol húsból való lény még soha sem járt. És láttam a téli sötétségek hegyeit és azt a helyet, ahová a mélységek minden vizei összegyűlnek és láttam a föld összes folyóinak torkolatát és a mélység lefolyását. Láttam a szelek kamráit és láttam, az Úr miképpen díszítette fel velük az egész világot és láttam a föld alapzatát, a föld sarokkövét, a négy szelet, amely négy szél a földet és az ég boltozatát tartja. Láttam szeleket, amelyek az ég boltozatát körbe forgatják s amelyek a nap korongját és az összes, csillagokat nyugovóra hajtják. Láttam a szeleket, amelyek a föld fölött a felhőket hordják, láttam az angyalok útját és láttam fölötte a föld szélén az égboltozatot.

Innen délfelé mentem és helyet láttam, amely éjjel-nappal égett, ott, ahol hét, drágakőből való hegy emelkedett, három keletre, három pedig délre. A keletre fekvők közül az egyik színes kőből volt, a másik igazgyöngyből, azok pedig, amelyek délre feküdtek, vörös kőből voltak. A középső ezek között az égig ért, olyan volt, mint Isten trónusa, antimonból, ormának csúcsa pedig zafirból volt.

Lángoló tüzet láttam és a hegyek között olyan helyet, ahol valamennyi ég egybeolvadt. És az égi tüzek oszlopai mellett mély szakadékokat láttam, itt pedig olyan tűzoszlopokat láttam lezuhanni, amelyeknek sem elejét sem végét nem lehetett látni. A szakadék fölött pedig olyan helyet láttam, amely fölött nem volt égboltozat, alatta nem volt a föld alapja, nem volt rajta víz és nem élt rajta madár, hanem sivár és irtózatoss hely volt.

Ugyanott hét nagy csillagot láttam, mindegyik olyan volt, mint a tüzes hegy és amikor a mellettem álló angyalt megkérdeztem, az így szólt: Ez az a hely, ahol a föld és az ég véget ér és ez lesz az ég csillagainak és hatalmainak börtöne. A tűz fölött keringő csillagok pedig azok, amelyek Isten parancsolatát megszegették és áthágták a kezdetek kezdetétől, mert nem a számukra megszabott időben keltek fel. És az Úr haragja lesujtott reájuk és megkötözte őket addig, amíg vétküket levezeklik, egészen a titkok esztendejéig.

A Felvigyázók börtöne.

Uriel pedig így szólt hozzám: Itt fognak állani az angyalok, akik a föld asszonyaival elkeveredtek, akiknek szelleme az emberiséget számtalan alakban meggyalázta és félrevezette, hogy az istenteleneknek és a démonoknak feláldozza. Itt fognak állani a nagy ítélet napjáig, amely napon rajtuk az ítélet beteljesedik és a semminek át fognak adatni. Az asszonyok pedig, akik az angyalokat elcsábították szirénekké fognak változni.

Minden lény közül egyedül én, Henóch, láttam a világegyetem legvégét és egyetlen ember sem fogja látni azt, amit én láttam.

Ez a szent arkangyalok neve: a világ és az alvilág angyala, Rafael az emberi lelkek angyala, Raguel a bosszú angyala, aki a világon és az égitesteken bosszút áll, Michael, aki az igaz ember és a nép fölött őröködik, Sarakiel, aki a szellemek ellen vétő emberi lelkek fölött uralkodik, Gabriel, aki a Paradicsom, a kígyó és a kerubok serege fölött uralkodik.

A kaosz.

És elérkeztem az alaktalan ósanyaghoz és ott irtózatot dolgot láttam. Felfelé nem volt égboltozat, alul nem volt szilárd föld, hanem olyan hely, ahol minden formátlan volt és rettenetes. Ugyanott az égnek hét csillagát láttam egymáshoz kötözve, mint roppant hegyeket a lángoló tűzben égve.

Akkor így szóltam: Milyen vétek büntetésekkppen kötözték meg ezeket a csillagokat és miért taszították őket erre a helyre?

Uriel pedig, az engem kísérő és vezető angyalok közül az egyik, azt mondta: Miért kérdezed ezt Henóch, mit akarsz megtudni és miért esel gondba? Ezek a csillagok azok közé tartoznak, amelyek Isten törvényét átlépték és ide kötözték őket tízezer világév idejére, amíg vétküknek ideje lejár.

Innen más helyre érkeztem, még borzasztóbbra, mint az iménti volt és szörnyű dolgot láttam. Roppant tűz lángolt, égett és lobogott és olyan szakadék nyílt, amely feneketlen mélységbe ért. A szakadékból irtózatot tűzoszlopok törtek elő, amelyeknek elején sem mértékben, sem nagyságban nem lehetett felmérni és még csak megközelítően sem tudtam felbecsülni.

Akkor így szóltam: Milyen borzasztó ez a hely és milyen félelmetes látvány ez! Uriel pedig, a körülöttem levő angyalok egyike azt mondta: Miért rettegsz és rémüldözöl, Henóch? Én pedig azt válaszoltam: Mert látom ezt a látványt és ezt a félelmetes helyet. Ő pedig így felelt: Ez a hely az angyalok börtöne és itt lesznek fogságban az idők végeztéig.

Az ítélet csarnoka.

Innen más helyre mentem és az angyalok nyugat felé nagy és magas hegyet mutattak, amely csupa szikla volt. A hegy belsejében négy üres, mély, széles, síma barlangszerű tér volt, négy közül három sötét, egy pedig világos és ennek közepén forrás fakadt. Én pedig így szóltam: Milyen símák ezek a barlangok, milyen mélyek és milyen barátságatlanok!

Rafael pedig, a velem lévő angyalok egyike azt mondta: Ezek a nagy üres csarnokok azért vannak, hogy az elköltözött lelkeiket összegyűjtsék. Azért teremtette ezeket az Úr, hogy az emberek gyermekeinek minden lelkét magukba tudják fogadni. A lelkek ezekben a csarnokokban fognak tartózkodni ítéletük napjáig és végzetük beteljesedéséig, a végzetet pedig a nagy ítéletkor fogják elnyerni.

Láttam az emberek gyermekeinek lelkeit, az elköltözöttet és volt közöttük egy, akinek panaszos hangja az égig hatolt. Én pedig Rafaelt, az angyalt, aki velem volt, megkérdeztem: Kinek a lelke ez, akinek a hangja, a sok közül kihangzik és panasza az égig emelkedik? Ő pedig válaszolt és azt mondta: Ez Abel lelke, akit testvére Kain megölt és őt panaszolja, addig a napig, amíg Kain magja a földről kihál és az ő magja az emberiségből örökre eltűnik.

Akkor pedig megkérdeztem, hogy milyen ítéletet fognak itt tartani: Miért áll külön ez a négy barlang? Ő pedig azt válaszolta: Ez a három azért készült, hogy az elköltözöttek lelkei elválassza. Az igazak lelkei pedig elfognak választatni ott, ahol az élet forrása fakad, a világos csarnokban. A bűnösök pedig hasonlóképpen más csarnokba kerülnek, miután a földön meghaltak és elhantolták őket, ha életükben nem kerültek ítélet alá. Itt pedig el fognak ítéltetni a nagy szenvedésre, az örök átokra és szomorúságra. Itt fognak megkötöztetni az örök idők számára. Külön csarnok készült a panaszkodók részére, akik pusztulásukért valakit azzal vádolnak, hogy idő előtt őket valamilyen bűnös megölte. És van csarnok, amely olyan emberek lelkei számára készült, akik nem voltak igazak, hanem vétkeztek és telve voltak gonossággal s akik a gonosztevők sorsát fogják elszenvedni. Az ítélet napján lelkük nem fog megsemmisülni, de nem is fognak feltámadni.

Akkor pedig dicsérni kezdtem a Világok Urát és így szóltam: Dicsőség legyen az Úrnak, az Igazság Istenének, aki az örökkévalóságban uralkodik!

Innen pedig nyugat felé más helyre mentem a föld széléig. Lángoló tüzet láttam s ez a tűz futott, pihenés nélkül, éjjel és nappal és mindig egyforma volt és nem változott.

Én pedig azt kérdeztem: Mi ez a nyugtalan tűz itt?

Raguel pedig, a velem lévő angyalok közül az egyik így szólt: Ez a rohanó tűz, amelyet itt nyugat felé futni látsz, ez az, amely az ég csillagait elűzi.

Az üdvösség fája.

Innen a föld másik részére mentem s itt az angyal tűzhegyet mutatott, amely éjjel és nappal lánggal égett. Lépteimet feléje irányítottam s akkor hét fenséges hegyet láttam, mindegyik más és más alakú volt, káprázatos és ragyogó kövekből, egyik tündöklőbb volt, mint a másik. A hegyek közül három kelet felé állott egymás mellett, három dél felé, mély völgyekkel határolva úgy, hogy egyik sem ért a másikhoz. A hetedik hegy a közepén emelkedett, magasan az előbbieket fölé, mint a király széke a többi szék fölé emelkedik. A hegyet illatos fák vették körül.

A fák közül pedig volt egy, amelynek olyan illata volt, amelyet még sohasem éreztem és egyetlen fa sem hasonlított hozzá. Illata messze terjedt és fája, levele soha el nem szárad és el nem hervad, gyümölcse olyan szép, mint a datolyapálma fürtje.

Így szóltam: Milyen fenséges, szép fa ez! Milyen szépek a levelei! Milyen szép a gyümölcse és hogy örül a szem, ha reá néz!

Akkor pedig így szólt hozzám Michael, a szent angyalok közül, akik velem voltak, a legfőbb és azt mondta nekem: Miért kérded, Henóch? Miért csodálkozol a fa illatán és miért akarod a valóságot megismerni?

Én így válaszoltam: Mindent tudni akarok, de leginkább azt, ami erre a fára vonatkozik.

Ő pedig azt felelte: Ez a magas hegy, amelynek orma olyan, mint az úr trónusa, Isten uralkodói széke. Ezt foglalja el az örök Király, a seregek Ura, ha a földre, ennek üdvösségére leereszkedik. Ezt a csodálatos fát pedig egyetlen halandó lénynek sem szabad megérinteni, csak, ha a nagy ítélet elkövetkezik. Akkor, ha majd mindennek fölött ítéletet tart és az örök

időket beteljesíti, akkor adja majd az igazaknak és a szenteknek. A kiválasztottak a fa gyümölcse által nyerik el az örök életet. Akkor majd átültetik és a Sarkcsillag helyére teszik, a szent helyre, az örök Király, az Úr háza mellé. S akkor örülni és örvendezni fognak és ereikben a fa illatával a szentélybe fognak lépni és a földön olyan hosszú életük lesz, mint őseiteknek volt valaha. Életükben pedig nem lesz se gyász, se szenvedés, se gond, se szükség.

Én pedig Istennek, az örökkévalóság Királyának akaratát dicsértem, hogy az igaz embereket így jutalmazza, hogy ezt teremtette és meghagyta, hogy nekik adassék.

A szakadékok.

Innen a föld közepére mentem és áldott, termékeny helyet láttam, ahol a fák örökké hajtottak és a kivágott fákból is új ágak nőttek. Ezen a helyen szent hegyet láttam. A hegy lábánál kelet felől víz folyt s ez irányát dél felé vette. Kelet felé nézve pedig másik hegyet láttam, amely ennél magasabb volt, a kettő között nem széles, de mély szakadékot láttam és a hegy vize ide is beömlött. Nyugatra ismét más hegy emelkedett, ez viszont alacsonyabb volt, nem is volt csúcsa. Ezalatt mélység nyílt és a három hegy határán újabb száraz s mély szakadék. Mindegyik szakadék, hanem is volt széles, igen mély. Kemény sziklából volt és fa körülötte egy se nőtt. Én pedig megrendülve csodálkoztam a sziklán és a szakadékon.

Azt mondtam: Mit jelent ez az áldott és erdős föld és kellős közepében ez az átkozott szakadék?

Uriel pedig, a szent angyalok közül, akik velem voltak, az egyik, azt válaszolta: Ez az átkozott szakadék az örökké elkárhozottakat várja. Ide kerül mindenki, aki szájába az Urat, káromló szavakat vett és aki az Ő fenségét arcátlan szavakkal érintette, ide fog kerülni mind, mert ez itt büntetésük helye. Az idők legvégén, azon a napon, amikor az Igazság ítéletet tart, azok, akiknek szívében volt szemérem és istenfélelem, a seregek Urát, az örökkévalóság Királyát dicsőíteni fogják. Az ítélet napján pedig, akikben volt istenfélelem, dicsérni fogják őt könyörületeségéért, amiért őket megáldotta.

Én pedig az urak Urának akaratát dicsértem és gondolatban, ahogy őt illeti, fenséges lényének hálát adtam.

A Madbara-hegység.

Innen kelet felé mentem a Madbara-hegység közepébe és kietlen puszta vidéket láttam, fákkal sűrűn benőve. Alulról víz fakadt és felülről is eső hullott. Bővízű patak folyt és a víz északnyugati irányba ömlött és mindenfelől víz fakadt és harmat szállt alá.

Innen a Madbara másik tájára mentem és a hegy keleti lenője felé közeledtem. Láttam az élet fáit, edényeket, amelyekből tömjén és mirrha áradt.

Ezek fölött magasan, a keleti hegyek fölött nem messze más helyet láttam, völgyet, ahol a földből soha ki nem apadó forrás buzgott. Olyan fát láttam, amely a mastixfenyőhöz hasonlított. A völgyek szélén pedig jóillatú fahéjfákat láttam, e fák között haladtam tovább kelet felé.

Más hegyeket láttam újra, mindegyiken erdő nőtt. A hegyek fölött pedig más magasabb hegy emelkedett, itt aloéfák nőttek és mindegyik tele volt gyümölcssel. A gyümölcs olyan kemény

volt, mint a mandula. Ha valaki a gyümölcsöt feltöri, olyan illatot érez, amely semmi más illathoz nem hasonlítható.

Innen észak felé tekintve hét hegyet láttam, tele nárdus és szagos fával, fahéjfával és borsfával. Innen a hegyeken át messze kelet felé mentem, áthaladtam az erythraesi tengeren, igen távoli helyeken, elmentem Zotiel angyal mellett is.

Az igazság kertje.

Így érkeztem az igazság kertjéhez és az előbbi fákon kívül sok nagy fát láttam, mindegyike illatos, hatalmas, egyik csodálatosabb, mint a másik. És láttam a Bölcsesség fáját is. Aki ennek a fának gyümölcséből eszik, az nagy tudásnak lesz részese.

A fa olyan volt, mint a szentjánoskenyérfa, gyümölcse pedig olyan volt, mint a szőlő, csodálatos és illata messze földre terjedt.

Akkor pedig így szóltam: Milyen csodálatos szép ez a fa! Milyen öröm és gyönyörűség reá nézni.

Rafael, a szent angyal, aki mellettem volt, így szólt hozzám: Ez a Bölcsesség fája. Ennek gyümölcséből evett ősapád és ősanád, akik előtted éltek. A bölcsességnek részesei lettek és szemük megnyílt és az igazság kertjéből kiűzettek.

A világ vége.

Innen a világ végére mentem, nagy állatokat láttam és mindegyik más fajhoz tartozott és sok madarat láttam és mindegyiknek más alakja volt, más hangja és más szépségű tollazata.

Az állatoktól keletre láttam a világ végét, azt a helyet, amelyen az égboltozat nyugszik és az ég kapui tárva voltak. Láttam, hogy a csillagok az égből kiléptek és megszámláltam a kapukat, amelyeken át kiléptek és mindegyiket följegyeztem neve és száma és helyzete és kapcsolata szerint és ideje és hónapja szerint úgy, ahogy Uriel, az angyal, aki velem volt, elmondta. Ő pedig mindent megmutatott nekem én pedig följegyeztem és a neveket is felírtam és a törvényeket és a csillagtalálkozásokat.

Innen pedig észak felé mentem a világ végének mentén és ott a világ legvégén hatalmas és fenséges dolgot láttam. Három kapu állt ott nyitva és mindegyiken északi szél áradt kifelé. Ha ezek a szelek fújnak, hideg van, jégeső, fagy, hó, harmat és eső. Ha az egyik kapuból fújnak, akkor valami jó történik, ha a másik két kapuból, akkor valami erőszakos és vad és a földre káros és veszedelmes dolog történik.

Innen pedig nyugat felé mentem és három nyílt égi kaput láttam, mint keleten és ugyanannyi kaput és kijáratot.

Innen pedig a világ végének mentén dél felé mentem és az égnek három nyitott kapuját láttam, ahonnan a déli szél fúj és harmat és eső hullott. Innen kelet felé mentem az egek végén és az ég három kapuját nyitva és fölöttük kicsiny kapukat láttam. E kicsiny kapuk mindegyikén lépnek ki a csillagok és haladnak nyugat felé a számukra megjelölt úton. Valahányszor ezt láttam, midig dicsértem a seregek Urát és dicsőíteni fogom, amiért ezt a fenséges csodát megteremtette, hogy az angyaloknak és az emberek lelkeinek műve nagyságát

megmutatta, azok pedig dicsőítsék az egész teremtett világot, az ő hatalmának művét, dicsőítsék örök időkre.

PRÓFÉTAI LÁTOMÁSOK ÉS BESZÉDEK

Ádám fia Seth, Seth fia Enos, Enos fia Kainan, Kainan fia Malaleel, Malaleel fia Jared, Jared fia Henóch második látomásában látta a Bölcsesség arcát. Ez pedig a Bölcsesség megnyilatkozásának kezdete, amikor hangomat fölemeltem, hogy beszéljek és szóljak azokhoz, akik a földön laknak:

Halljátok ti öregek és lássátok ti utódok, a megszentelt szavakat, amelyeket a Szellemek Urának sugallatára mondok nektek. Ami az öregeket illeti, a legjobb lenne csak hozzájuk beszélni, de a Bölcsesség kezdetét az utódok előtt sem szabad elrejtetni. A Szellemek Ura még sohasem mondotta ki azt a Bölcsességet, amelyet én kaptam tőle. Tőle kaptam, aki nekem az örök életet adta. Három beszédet adott nekem, én pedig szavamat fölemeltem és azoknak, akik a földön laknak, azt mondtam:

AZ ELSŐ BESZÉD

Amikor az igazak közössége meg fog jelenni s amikor a vétkesek bűneik miatt ítéletre kerülnek s amikor ezek a föld színéről eltöröltetnek, amikor az igazak számára az igazság megjelenik, a kiválasztottak számára, akik tetteikkel a Szellemek Urát szolgálják s amikor a fény az igazaknak és kiválasztottaknak megjelenik, – vajjon hol lesznek akkor a vétkesek és vajjon hol lesz azoknak a bűnösöknek lakása, akik a Szellemek Urát megtagadták?

Amikor az igazak titka meg fog nyilatkozni, a bűnösök ítéletre kerülnek és az istentelenek az igazak és kiválasztottak szeme előtt el fognak tűnni. És attól fogva azok, akiké a föld, nem lesznek többé a hatalom és a méltóság birtokában és nem lesznek képesek többé a szentek arcába nézni, mert a Szellemek Urának fénye a szentek, az igazak és a kiválasztottak ábrázatán fog ragyogni. És a királyok és a hatalmasok bukni fognak és az igazak és a szentek kezébe fognak kerülni. És attól a naptól fogva senki sem fog értük a Szellemek Urához könyörögni, mert életük véget ér.

Azokban az időkben pedig az igazak és kiválasztottak gyermekei a magas égből le fognak szállni és azoknak magja az emberek gyermekeivel egyesül. Azokban az időkben pedig Henóch látta a harag és az ítélet könyvét és a zavar és a fejvesztettség könyveit. És bocsánatot nem fognak nyerni, mondotta a Szellemek Ura.

Az elragadtatás.

Azokban a napokban pedig fergeteges szélvihar a földről elragadott és az ég küszöbén letett. Itt pedig új látomást láttam: a szentek lakóhelyét és az igazak lakását. Itt láttam házaikat az angyalok körében, az igazságnál és lakóhelyeiket a szenteknél. Ők pedig könyörögtek és imádkoztak az emberek gyermekeiért és az igazság úgy ömlött szájukból, mint a forrásból a víz és könyörületességük olyan volt, mint a földön a harmat. És minden időkben ilyenek ők.

Azokon a helyeken láttam szemeimmel az igazság és a hűség kiválasztottait és azokban az időkben az igazság fog uralkodni és az igazak száma végtelen lesz, az ő szemei előtt az örökkévalóságban. Láttam az ő házat a Szellemek Urának szárnyai alatt és az igazak és kiválasztottak az ő színe előtt úgy ragyogtak, mint a tűz fénye, dicsérték őt és ajkaikkal

dicsőítették a Szellemek Urának nevét. Az igazság pedig őelőle nem fog elmúlni és nem fog megszűnni. Ott kívántam én is lakni és a bennem lakó lélekben nagy kívánság támadt, hogy ott lakjak és az én helyemet fenntartották ott, mert így rendelte azt a Szellemek Ura.

Abban az időben dicsérettel és hódolattal dicsérni kezdtem az Úr nevét, mert meghagyta nekem, hogy az áldás és alázat, amely neki tetszésére van, belőlem sohase fogyjon ki. Szemem pedig azt a helyet sokáig nézte és hódoltam neki és dicsértem őt ezekkel a szavakkal: Dicsőség neki az idők kezdetétől az idők végéig. Számára nincs vég, ő tudja, mi az örök, még mielőtt a világot teremtette és tudja, nemzedékről nemzedékre, mi történik. Téged dicsőítenek az éberek, akik nem alusznak, a Te színed előtt állanak, hozzád emelkednek, neked hódolnak, amikor azt mondják: Háromszor szent a Szellemek Ura, aki a földet szellemmel árasztja el! Ezen a helyen láttam szemeimmel mindazokat az ébereket, akik nem alusznak az ő színe előtt és, azt mondják: Dicséret neked és dicsőség az Úr nevének mindörökké. Látomásom pedig akkor eltűnt és nem láttam többé.

A mégy hang.

Ezután ezerszer ezer és tízezerszer tízezer megszámlálhatatlan és végtelen számú lelket láttam, akik a Szellemek Ura előtt állottak. Az Úr négy oldalán pedig négy látomást láttam, akik nem voltak olyanok, mint az éberek.

Megismertem az ő nevüket, mert az angyal, aki velem jött, megmondta nekem és minden titkot megmutatott. Ennek a négy látomásnak hangját is hallottam, amint azok a Szellemek Urának nevét dicsőítették. Az első hang a Szellemek Urát dicséri örök időkre. A második hang a kiválasztottak hangja és a kiválasztottak dicsőítették az Urat, akihez ragaszkodnak. A harmadik hang kérelt és könyörgött azokért, akik a földön laknak és a Szellemek Urához imádkoznak. A negyedik hang pedig a gonosz szellemet utasította el és tartotta távol és nem engedte meg neki, hogy a Szellemek Urához lépjen és a földön levőkre panaszkodjon.

Ezután pedig megkérdeztem a Béke Angyalát, aki velem jött s aki nekem a rejtett dolgokat megmutatta: Kicsoda ez a négy látomás, akinek hangját hallottam s akinek beszédét feljegyeztem?

Ő pedig azt válaszolta: az első Michael, a türelmes és könyörületes, a másik Rafael, aki az emberiség minden sebé és betegsége fölött uralkodik, a harmadik Gabriel, aki a hatalmak fölött áll, a negyedik Fanuel, aki az örök életbe emelkedők reményeinek és bűnbánatának ura.

Ez a Szellemek Urának négy angyala, akiknek hangját hallottam.

Az ég titkai.

Most pedig láttam az ég minden titkát, azt, hogy a birodalmat hogyan osztották fel, azt, hogy az emberek tetteit miképpen mérik le. Ugyanott láttam a kiválasztottak lakóhelyét és szemeim látták, hogy a vétkeket, akik a Szellem Urának nevét megtagadták, miképpen űzik el és az Úr büntetése értelmében ott nincs és nem is lehet maradásuk. Ugyanott látták szemeim a villám és a mennydörgés titkát, a szelek titkát, amelyeket ott osztanak el, hogy a földön végigrohanjanak és a felhők titkát és a harmat titkát, azt, hogy honnan szállanak elő és a föld porát miképpen itatják át. Láttam a zárt kamrákat, ahol a szeleket elosztják, a szelek és a jégeső kamráit, a ködök és a felhők kamráit és az ősfelhőt, amelyből az összes felhők a földre leszállnak az idők kezdetétől fogva.

Láttam a Nap és a Hold kamráit, a helyet, ahonnan elindulnak és ahová visszatérnek. Fenséges az ő visszatérésük, az egyiké ragyogóbb, mint a másiké, csodálatos az ő pályájuk, ahogy a számukra megjelölt utat, megfutják anélkül, hogy ahhoz valamit is hozzátennének, vagy abból valamit elvonnának s ahogy hűségüket megőrzik és esküjüket megtartják.

Először a Nap lép elő és útját a Szellemek Urának parancsa szerint megteszi. Az ő neve mindörökké megmarad. Ezután kezdődik a Hold láthatatlan és látható útja: vándorlásának irányát arról a helyről veszi és éjjel-nappal végzi. A Nap és a Hold egymással szemben áll, de mind a kettő dicséri a Szellemek Urát, szüntelenül, mert hálaadásában egyik sem ismer pihenést. Mert a Nap az áldás és az átok keringését végzi, a Hold keringése pedig az igazak fénye és a vétkesek sötétsége. A Szellemek Urának nevében élnek mind a ketten, mert ő választotta el a fényt a sötétségtől. Ő választotta el az emberek lelkeit, ő alapozta meg az igazakat az igazság nevében. Egyetlen angyal sem tartóztathatja fel őket és mozgásukban senki sem akadályozhatja meg őket, mert a Magas Kormányzó mindent lát és mindaz, amit kormányoz, színe előtt van.

A bölcsesség helye.

A Bölcsesség pedig nem talált helyet, ahol lakhatott volna s ezért az égben kapott lakást. A Bölcsesség elindult, hogy az emberek között telepedjen le; de házat seholse talált. Akkor pedig helyére visszatért és az angyalok között vett szállást. Ugyanakkor pedig az igaztalanság kamrájából kilépett, az emberek közé ment és az emberek úgy fogadták, mint ahogy a sivatag fogadja az esőt és a harmatot a szomjas földön.

A csillagok és a szentek.

S akkor újra láttam a villámot és az ég csillagait és hallottam, amint az Úr azokat nevükön szólítja és amint azok reá hallgatnak. Láttam az igazság mérlegét, amelyen mindent megmérnek aszerint, hogy miben mennyi a világosság és láttam a tereket, a napokat, a csillagok keltét s ahogy a csillagpályákon a villám keletkezik és láttam a csillagok keringését s azt, hogy ez miképpen függ össze az angyalok számával s ahogy azok egymás között hűségben élnek. Megkérdeztem az angyalt, aki velem volt s aki nekem a titkokat megmutatta: Mit jelentsen ez? Ő pedig azt mondta: A Szellemek Ura ezzel megmutatta, mi tartozik össze: ez a földön lakó szentek neve, akik a Szellem Urához hűek maradnak.

A villámra vonatkozóan még mást is láttam s azt, hogy az egyes csillagok miképpen lépnek ki s akkor villámmá változnak, ezt az új alakjukat pedig nem tudják többé elhagyni.

A MÁSODIK BESZÉD

Ez a második beszéd azokról szól, akik az igazak lakásának helyét és a Szellemek Urának nevét megtagadják.

Ezek pedig nem fogják elhagyhatni a földet, nem fognak fölemelkedni a mennybe, de a földre sem fognak leszállni. Ez lesz a vétkesek sorsa, akik a Szellemek Urának nevét megtagadták s akiket a szenvedés és a szomorúság napja el fog érni. Azon a napon pedig az Én Kiválasztottam az ítélet székét elfoglalja és a jót a rossztól elválasztani megkezdi. Amikor pedig kiválasztottaimat meglátják, azoknak a lelke, akik hozzám könyörögtek, meg fog erősödni. Kiválasztottaimnak pedig akkor meg fogom engedni, hogy közöttük lakjanak. Az eget meg fogtam változtatni és fényességben és áldásban örökkévalóvá fogom tenni. A földet

pedig meg fogom változtatni és áldásomat fogom rajta elterjeszteni és kiválasztottaim lakásává fogom tenni. Azok pedig, akik bűnt és gonoszságot követtek el, lábukkal nem fogják többé érinthetni. Mert láttam az igazakat és megerősítettem őket az én szellememmel és az én szíнем előtt adtam nekik otthont. A bűnösök számára azonban ítéletet tartok fenn, hogy azokat a föld arcáról letöröljem.

Az Ember Fia.

Ugyanazon a helyen láttam valakit, akinek ősz, öreg feje volt, haja olyan fehér, mint a gyapjú és vele volt valaki, másféle, olyan, mint egy ember, arca vonzó volt és szép, mint egy szent angyalé. Én pedig az angyalt, aki velem volt és nekem a titkokat megmutatta, megkérdeztem, ki ez az ember fia, honnan jött és miért jár azzal, akinek ősz feje van?

Az angyal pedig válaszolt és azt mondta nekem: Ez az Ember Fia, akié az igazság és akinél az igazság lakik és aki a titkok minden kincsét ki fogja nyilatkoztatni. Mert a Szelleme Ura őt választotta ki és az ő sorsa lesz, hogy a Szelleme Urának diadalát learassa az igazság által az örökkévalóságban. Az Embernek ez a Fia, akit láttál, a királyokat és a hatalmasokat meg fogja szegényíteni az ő székeikben és az erőszakosokat az ő hatalmukban meg fogja alázni és a hatalom kötelekeit meg fogja oldani és a vétkesek fogait össze fogja morzsolni. A királyokat pedig az ő birodalmaikból és uralkodó trónusaikról el fogja űzni, mert nem dicsérik és nem ismerik őt és nem adnak neki hálát és nem tudják, hogy birodalmaikat Tőle kapják. A hatalmasok arcát el fogja tüntetni és azok el fognak merülni a szegényben és a sötétség lesz az ő házuk, férgek között fognak lakni és nem lesz reményük, hogy valaha is megszabadulhatnak, mert a Szelleme Urának nevét nem ismerik. Ezek azok, akik kezüket a legmagasabbra emelik fel, akik a földet megtapossák, tetteik pedig nem egyebek nyilvános igazságtalanságnál, hatalmuk csak gazdagságukon nyugszik és nem hisznek másban, csak azokban az istenekben, amelyeket kezükkel meg tudnak fogni. Megtagadják a Szelleme Urának nevét, üldözik a hűségesek gyülekezetét, amely a Szelleme Urához ragaszkodik.

Abban az időben pedig az igazak imája és az igazak vére a földről fel fog szállani a Szelleme Urához. Ugyanakkor a szentek, akik a magas égben laknak, egyesülnek és mindnyájan egyetlen hangon imádkozni fognak és hálát adnak a Szelleme Urának. Őt dicsérik, az igazak kiontott véréért, az igazak imájáért. Mert azok nem hiába kiáltottak az égbe. A Szelleme Ura az igazságot helyreállítja és nem fog kelleni örökké túrni és szenvedni.

Ugyanakkor pedig láttam, hogy az öreg őszfejű az uralkodói széket elfoglalja és előtte az Élet Könyvét felnyitják. Magasan fent az égben lakó minden sereg előtte áll a nagy tanácsgyülekezetben. A szentek szíve pedig megtelik örömmel, hogy az igazság mértéke betelik, az igazak imája meghallgatásra talál és az igazak vérenek kiontását a Szelleme Ura megbosszúlja.

Az igazság forrása.

Azon a helyen az igazság forrását láttam és kimeríthetetlen volt az és körülötte a bölcsesség sok-sok forrása fakad és a szomjasak isznak a vízből és megtelnek bölcsességgel. Miután pedig ittak, lakást vesznek az igazaknál, a szenteknél és a kiválasztotknál.

Eben az órában a Szelleme Urának jelenlétében az Ember Fiának nevét kimondták és kimondták nevét az öreg őszfejű jelenlétében is. És még mielőtt az ég jegyei és a Nap keletkeztek, mielőtt az ég csillagai születtek, a Szelleme Ura már tudta az ő nevét. Az Ember

Fia pedig az igazak támasza és őreá fognak támaszkodni és nem fognak elesni. Ő lesz a népek fényessége és azoknak reménye, akik szívükben szomorúságot hordanak. Mindenki, aki csak a földön lakik, előtte le fog borulni és dicsérni fogják őt és dicsőíteni fogják a Szellemek Ura előtt. Ezért választotta ki ő, ezért rejtették el őt, még mielőtt a világ megszületett, örök időkre.

A Szellem Urának bölcsessége pedig az ő nevét elmondotta a szenteknek és az igazaknak, mert ő az igazak sorsára mindig gondot viselt, a világ igazságtalanságát pedig gyűlölte és megvetette és a világ dolgait és műveit a Szellemek Urának nevében ítélet alá vonja. Ő lesz az igazak megmentője és ő fogja megbosszulni az igazak kiontott véréét.

Azokban az időben a föld királyai és a hatalmasok, akik a földet bírják, szemüket a földre fogják lesütni, amiért tetteiket elkövették, mert a rettegés és a szükség napjaiban semmi sem fogja őket megmenteni. Én pedig át fogom adni őket az igazaknak és el fognak égni, mint a szalma a tűzön, elfognak süllyedni, mint az ólom a vízben az igazak színe előtt és nyomtalanul elfognak tűnni a világból. Az ő szorongatásuk napjában pedig a föld meg fog békülni, a hatalmasok le fognak roskadni és nem fognak többé fölemelkedni és senki sem lesz, aki kezét feléjük nyújtja és őket fölemeli, mert ők a Szellemek Urát és az ő felkentjét megtagadták. Dicsőség a Szelle, mek Urának!

Az Ember Fia a kiválasztott.

A Bölcsesség forrása kifakadt és folyik és az Uralom nem fogy el belőle soha. Mert hatalmas ő az igazság titkaiban, az igazságtalanság pedig elolvad előtte, mint az árnyék, elpárolog. Mert a Kiválasztott megjelent a Szellemek Urának színe előtt, az ő hatalma örök időig fog tartani és minden nemzedékre ki fog terjedni. Benne lakik a Bölcsesség szelleme és a Belátás szelleme és a Tudás és az Erő szelleme és azoknak szelleme, akik az igazságban szenderültek el. A rejtett dolgok irányítása az ő kezében van és senki sem mondhat előtte haszontalan beszédeket, mert ő a Kiválasztott a Szellemek Urának színe előtt.

A szentek dicsősége.

Abban az időben pedig a szentek és a kiválasztottak javára nagy változás történik: a napok fénye nekik fog világítani és az uralom és a tisztesség őket fogja érni. A szükség napján pedig, amikor a vétkesek bűneit egybegyűjtik, a győzelem az igazaké lesz, a Szellemek Urának nevében. Ő pedig meg fogja mutatni a bűnbánatot. Azok, akik ezt megfogadják, meg fognak menekülni és a Szellem Ura meg fog rajtuk könyörölni, mert az ő szíve tele van könyörülettel. Ítéletében igazságos és az ő színe előtt semmiféle igazságtalanság nem állhat meg. Aki pedig nem tart bűnbánatot, el fog merülni. Ez az utolsó idő. Ettől a perctől kezdve, szól a Szellemek Ura, nem fogok ismerni többé részvétet.

A halottak feltámadása.

Abban az időben a föld vissza fogja adni azt, amit beléje tettek, az alvilág vissza fogja adni azt, amit befogadott és a pokol is meg fogja fizetni azt, amivel tartozik. Ő pedig a szenteket és az igazakat ki fogja választani, mert elkövetkezett végre a nap, amikor megmenekülnek. A kiválasztott pedig azon a napon az én királyi székemet elfoglalja és a bölcsesség minden titka az ő szájának gondolataiban meg fog nyilatkozni. Mert neki adta mindezt a Szellemek Ura. Azon a napon pedig a hegyek táncolni fognak, mint a kecskebakok, a dombok ugrálni fognak, mint a kis bárányok, amikor tejjel jólaktak. És mindannyian az ég angyalává lesznek. Arcuk

pedig az öröm tűzében fog égni, mert azon a napon a Kiválasztott megjelenik és a föld örvendezni fog és attól a naptól kezdve az igazak fogják lakni és a kiválasztottak fognak rajta járni és vándorolni.

"Nem lesz többé vas a háborúra."

Ezután pedig azon a helyen, ahol ezt a látomást láttam, amely a rejtett dolgokat feltárta, – a fergeteges szél ugyanis fel kapott és messze nyugatra vitt – ott láttam minden titkot az égre írva, a titkokat, amelyek a jövőben lesznek, láttam a vashegyet és rézhegyet és ezüst- és aranyhegyet és az ónhegyet és az ólomhegyet. Megkérdeztem az angyalt, aki velem volt és így szóltam hozzá: Mi ez a dolog itt, amit elrejtve láttam? Ő pedig azt válaszolta: Mindez, amit láttál, a Felkent uralmát szolgálja, hogy a földön erős és hatalmas legyen.

A Béke Angyala pedig azt mondta nekem: Várj egy keveset és akkor minden rejtély, amit a Szellentek Ura zárva tart, meg fog nyilatkozni. Azok a hegyek, amelyeket a te szemed látott, vasból, rézből, ónból, ólomból, ezüsből és aranyból, a Kiválasztott színe előtt olyan lesz, mint a viasz a tűz fölött, mint a víz, amely a hegyre esik és róla lefut és mind erőtlően fog heverni az ő lába előtt. Akkor pedig senki sem fog megmenekülni, sem az arany, sem az ezüst árán és senki sem fog megszökni. Nem lesz többé vas a háborúra és fegyverre és mellvértre és az érc haszontalan és hiába való lesz és az ón semmit sem fog érni és az ólom értéktelen lesz. Mindez pedig el fog tűnni és a föld arcáról el fog töröltetni, amikor a Kiválasztott a Szellemelek Urának színe előtt meg fog jelenni.

Ugyanott mély völgyet láttam, szélesre nyílt szakadékokkal és minden ember, aki a földön és a tengeren és a szigeteken lakik, adományt és adót és ajándékot fog hozni neki, de ez a mély völgy a tárgyakkal nem fog megtelni. Az ő kezük vétkezni fog és mindazt, amiért az igazak munkálkodnak, azt a vétkesek szégyentelenül felfalják és ezért a vétkesek nem jutnak a Szellemelek Urának színe elé és a földről el fognak űzetni szüntelenül és örökké.

Láttam, hogy a Bosszú Angyalai már leszálltak és a gonosz minden eszközét készenlétbe helyezte. A Béke Angyalát, aki velem volt, megkérdeztem: Ki az, aki számára ezeket az eszközöket készítik? Ő pedig azt válaszolta: Mindez a föld királyai és hatalmasai számára készül, hogy azok ilyen eszközök által megsemissüljenek. Ezekután pedig az Igazság Istene megengedi, hogy az ő kiválasztottja az élők nagy közösségében megjelenjék. Ettől a naptól kezdve pedig már semmi sem fogja megakadályozni a Szellemelek Urának dicsőességét. Ezek a hegyek pedig az ő színe előtt nem olyanok lesznek, mint a föld, mert a hegyek és a dombok szét fognak folyni, mint a víz és az igazakat a vétkesek nem kínozzák többé.

Ítélet az angyalok fölött.

Felpillantottam és a föld más része felé fordultam. Itt pedig mély völgyet láttam, amelyben lángoló tűz úszott. És előhozták a királyokat és hatalmasokat és ebbe a mély völgybe hajították őket. Ugyanott pedig láttam, hogy miképpen készítik számukra a kínzóeszközöket és a megmérhetetlenül súlyos vasbilincseket. Én pedig a Béke Angyalát, aki velem volt, megkérdeztem: Kinek készítik ezeket a bilincseket? Ő pedig azt válaszolta: Azazel és az ő serege számára készítik azokat, hogy megköttözzék őket és a legsötétebb kárhozatra vessék, hogy aztán nyers kövekkel befedjék, amint azt a Szellemelek Ura megparancsolta. Michael, Gabriel, Rafael és Fanuel azon a napon meg fogják őket ragadni és a tüzes kemencébe fogják őket vetni, hogy a Szellemelek Urának haragja igazságtalanságaikért beteljesedjen, amiért a Gonosz alattvalói lettek és a föld lakóit megrontották.

Azon a napon a Szellem Urának büntető ítélete megkezdődik, minden víztartályt meg fognak nyitni. És minden egybe fog folyni, a víz a vízzel találkozik. Az ég vizének neme hímnemű, a föld vizének neme nőnemű. És mindenki, aki a földön lakik és az ég küszöbe alatt lakik, el fog pusztulni. És akkor mindenki meg fogja ismerni igazságtalanságát, amit a földön elkövetett és mindenki meg fog semmisülni.

Az őszfejú öreg pedig elszomorodott és azt mondta: Hiába pusztítottam el azokat, akik a földön laknak. És saját nevére megesküdt: soha nem teszem ezt többé a földön lakók ellen. Jelet teszek az égre és ez a jel a szövetség és a hűség jele legyen közöttünk örök időkre, amíg csak az ég a föld fölé borul. Ami pedig történik, az én parancsomra történik. Azt akartam, hogy az angyalok kezei a szükség és a szomorúság napjaiban őket megragadják és őket ítéletem elé hozzák és emellett az akaratom mellett maradok.

Így szólt a Szellemek Ura. Ti pedig hatalmas királyok, akik a földön laktok, lássátok meg az én Kiválasztottamat, aki majd a dicsőség trónusán fog ülni és aki Azazel fölött és minden sereg fölött a Szellem Urának nevében ítélni fog.

Ugyanott pedig láttam a Bosszú Angyalainak nagy seregét, amint hosszú sorban elhaladtak, kezükben bilincseket, láncokat és vasvesszőket vittek. Én pedig megkérdeztem a Béke Angyalát, aki velem volt: Hová mennek ezek az angyalok, akik a vesszőket viszik? Az angyal azt válaszolta: Azokhoz, akik a Felvigyázók kedvesei és szövetségesei voltak itt a földön, hogy azokat elhozzák és a mély völgybe vessék. A mély völgy pedig meg fog telni a Felvigyázók kedveseinek és szövetségeseinek testével és ezeknek élete véget ér. Az ő romlásuk napjait ettől az időtől fogva nem fogják számlálni többé.

Jóslat.

Abban az időben az angyalok meg fognak fordulni és keleten a a párthusokra és médekre fogják vetni magukat. A királyok tettei fogják kihívni tetteiket, ezeket pedig a forradalom elfogja úzni uralkodói székükből, elfognak üzeneteket, azok pedig úgy fognak előretörni, mint az oroszlánok, amikor barlangjaikból kirohannak és úgy, mint amikor az éhes farkasok a nyájra törnek. Azok pedig elfognak vonulni és a kiválasztottak országát meg fogják rohanni és az ő csapásaik zuhogni fognak és az országot szétapossák, mint az országutat. Az én kiválasztottaim városa azonban az ő lovaiknak akadálya lesz. Egymás között harc támad és saját törvényük ellenük fog támadni. Senki sem ismeri meg majd saját testvérét és az apa nem ismeri meg fiát és a fiú az anyját, amíg a holtak száma a mértéket eléri és az ítélet fölöttük megkezdődik. Ugyanakkor pedig a halál ki fogja tátani torkát és azok elfognak süllyedni benne. A megsemmisülésnek szabad útja lesz. A halál pedig a kiválasztottak szemeláttára a vétkeket elfogja nyelni.

Ezután pedig hatalmas sereg kocsit láttam, a kocsikon emberek voltak s ezek, mintha szárnyaik lettek volna, keletről nyugatra és délre szállottak. És mindenki hallja majd az ő kocsijaik dübörgését s amikor ez a dörgés felhangzik, az ég szentjei is meg fogják hallani. A föld oszlopai megremegnek és helyükből megmozdulnak és ez a csikorgás egy álló napig az égből is hallható lesz. Mindnyájan le fognak borulni a Szellemek Ura előtt és imádkozni fognak hozzá.

Ez a második beszéd vége.

A HARMADIK BESZÉD

Elkezdem mondani a harmadik beszédet az igazak és kiválasztottak fölött.

Boldogok vagytok ti igazak és kiválasztottak, mert fenséges sors vár titeket. Az igazak a nap fényességében, a kiválasztottak pedig az örök élet fényességében fognak élni. Életük éveinek pedig nem lesz vége és a szentek napjai megszámlálhatatlanok lesznek. A fényt fogják keresni és meg fogják azt találni a Szellem Úrának igazságában. Dicsőség a világ urának!

A szenteket pedig akkor be fogják vezetni az ég birodalmába, hogy az igazság titkait és a hűség jutalmát megkeressék. A földön olyan világosság árad el, mint a nap fénye és a sötétség ideje elmúlt. A fény pedig szüntelenül áradni fog és az évek végső határáig nem lesz vége. A sötétség pedig megsemmisült és a Szellem Úrának színe előtt csak a világosság marad meg és az igazság fénye örökké élni fog.

Abban az időben pedig láttam szemeimmel a villám és fény titkait és rendjét, a Szellem Úrának szándéka szerint, miképpen villannak fel áldásra, vagy átokra. Ugyanott láttam a mennydörgés titkait, hogy mi az, amikor fent magasban dörgés hallatszik és zúgása és földön elterjed. Láttam a föld lakóhelyeit, hogy az embereknek a mennydörgés átok, vagy áldás, aszerint, hogy a Szellemekek Ura miképpen parancsolta. Ezután pedig ismét láttam a fény és a villám titkát, hogy az miképpen szolgálja az áldást és a bőséget.

Noé.

Noé életének ötszázadik évében, a hetedik hónap tizennegyedik napján.

Láttam, hogy roppant megrázkódtatás az eget miként reszketteti meg és az Úr serege, ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal a szörnyű rengésben hogyan remeg. Láttam, hogy az Őszfejú miként ült fenségének székében és az igazság angyalai miként vették őt körül.

A remegés engem is elfogott és félni kezdtem, beleim reszkettek és fogam vacogott és arca borultam. Michael pedig a szentek seregéből angyalt küldött hozzám s az fölemelt. Amikor pedig az fölemelt, eszméletem visszatért, mert a seregek látványát, a föld reszketését és az ég megrázkódtatását nem tudtam elviselni.

Michael pedig így szólt hozzám: Miért remegsz e dolgok láttán? A mai napig Ő könyörületes és türelmes volt azok iránt, akik a földön laknak. De, amikor a hatalom és az ítélet és a büntetés ideje elkövetkezik, az idő, amit a Szellemekek Ura azok számára tart fenn, akik a törvénynek magukat nem vetették alá, akik az igazság ítéletét megtagadták s az Ő nevét hiába veszik, – ez a nap a kiválasztottak számára az Éggel való szövetség napja, akkor el fog pusztulni a csecsemő anyjával, a fiú apjával együtt.

Leviathani és Behemoth.

Ugyanabban az időben pedig kiszabadul a két szörnyeteg, a nőnemű, akit Leviathannak hívnak, hogy a tenger mélységeiben lakjon és a vizek forrása fölött uralkodjon. A hímneműt pedig Behemothnak hívják, aki mellével be fogja takarni a pusztát sivatagot. A sivatagot Dendainnak nevezik, amely attól a kerttől, amelyben az igazak és a kiválasztottak laknak, keletre fekszik. Itt lakik az én őszám Ádám, Isten által teremtett első ember óta ez a mai, a hetedik nemzedék.

Én pedig megkértem az angyalt, hogy a szörnyetegek hatalmát mutassa meg nekem, hogy azon a napon miképpen választották el őket egymástól, hogyan vetették az egyiket a tenger mélyére, a másikat a pusztá sivatagba.

Az angyal pedig így szólt: Te, ember gyermeke, olyasmit akarsz tudni, ami titok.

A másik angyal pedig, aki velem jött és megmutatta nekem azt, ami rejtve volt, az Elsőt és az Utolsót, fent a magas égben és lent a föld mélységében, az ég küszöbén és alapzatán. Megmutatta a szelek kamráit és azt, hogy a szeleket miképpen osztják el és mi a szelek erejének mértéke, mi a hold fényének mértéke, mi az, amit az egyenletesség erejének hívnak, hogyan osztják fel a csillagokat neveik szerint és mi az egyes csillagok szakasza.

Az ég titkai.

Láttam, hogy a mennydörgés milyen helyet foglal el a zuhanások mértéke, szerint és láttam, miképpen, osztályozzák a villámok és seregeik a parancs pillanatában miképpen engedelmessé válnak. Mert a mennydörgés tartama alatt, mialatt hangzik, szünet van, de a dörgést és a villámot egymástól elválasztani nem lehet egyetlen ponton sem. A szellem közvetítésével együtt haladnak és sohasem válnak el. Amikor a villám felvillan, a mennydörgés is megszólal s amikor a szellem nyugalmat parancsol, ezt a csendet a kettő egyenletesen elosztja. A becsapások pedig olyan megfoghatatlanok, mint a homok, szétperegnek. Mind a kettőt a szellem ereje fegyelmezi és tartja féken, ez fordítja vissza és ereszti szabadra a föld részei felé.

A tenger szelleme férfias és erős, hatalmas és ereje az, amely önmaga fölött uralkodik s ez az, ami hajtja és uralmat ad neki még a föld hegyei fölött is. Angyala pedig a Fagy angyala és a Jég angyala, ez a két jóságos lény. A hó angyala pedig elhagyja kamráját. Őbenne különös erő lakozik. Olyasmi száll fel belőle, mint a füst, neve szerint pedig ő a Dér. A Köd szelleme nem kapcsolódik hozzájuk és az ő kamrája külön áll. Az ő munkája a fény és a sötét, a tél és a nyár és ez az ő angyala. A Harmat lakása pedig az Égi birodalom legszélén áll és összefügg az Eső kamrájával. Nyáron és télen egyaránt munkában van, az ő felhői és az esőfelhő együtt járnak és az egyik erejéből mindig ad a másiknak is. Amikor az Eső szelleme kamrájából kilép, eljönnek az angyalok, a kamrát felnyitják és kivezetik.

Ha az eső a szárazföldet elárasztja, egyesül azzal a vízzel, amely a földön van. A vizek ugyanis a föld lakói számára vannak, mert az égben lakó Magasságnak táplálékai. Ezért van az Esőnek égi mértéke s ezért kell, hogy az angyalok ügyeljenek rá.

Én pedig saját szememmel láttam mindezt egészen az Igazak Kertjéig. A Béke Angyala pedig, aki velem volt, azt mondta: Ez a két szörnyeteg ítéletet tart. Meg fogják ölni a csecsemőket anyjukkal és a fiúkat apjukkal együtt. Ha pedig, a Szelleme Urának haragja megnyugszik, eljön a béke, hogy az ítéletet ne hiába tartották volt órajtuk. Ezután következik a nagy ítélet, a Szellem Urának türelme és könyörülete szerint.

Az igazság mértéke.

Ugyanakkor pedig láttam, hogy az angyalok egy része zsinórt kapott. Az angyalok szárnyat öltöttek, felszállottak és észak felé repültek. Megkérdeztem az angyalt és így szóltam: Miért kaptak zsinórt és miért távoztak el? Az pedig így válaszolt: Elmentek, hogy mérjenek. Az angyal pedig, aki velem volt, azt mondta: Az igazak mértékét hozzák és az igazság

zsinórmértékét hozzák el az igaz emberekhez, hogy ezeknek az idők végeztéig legyen magukat mihez tartani. Az igazak elmennek, hogy a kiválasztottnál lakjanak és ez a mérték, amelyet a hűség számára kiszabtak és amely az igazságot megerősíti. Ez a mérték meg fogja nyitni a föld mélyének minden titkát és a rejtélyeket, amelyeket a sivatag elnyelt, amelyeket a tenger halai és a vadállatok felfaltak, hogy visszatérhessenek és a kiválasztottak általuk megerősödjenek. Mert a Szelleme Ura számára senki sem válhat semmivé és senki sem semmisülhet meg.

Mindnyájan, akik az égben laknak, parancsot kaptak és hatalmat nyertek. Egy szó ez a parancs és a hatalom olyan, mint a tűz fénye. És dicsőítették őt nevének első betűjével és dicsérték őt bölcsességgel és ők maguk is bölcsék voltak beszédükben és életük irányításában: A Szelleme Ura pedig kiválasztottait az ő uralmának székébe helyezte és az ég szentjeinek műveit ő maga fogja megmérni és maga fogja tetteiket a mérlegre helyezni. És ha Ő arcát fölemeli, hogy a Szelleme Urának nevében mondott beszédeknek titkos útját és a Szelleme Urának parancsa szerint való szándékokat megismerje, mindnyájan egyetlen közös hangon fogják őt dicsérni és dicsőíteni és egy hangon fognak szólni és fogják a Szelleme Urának nevét szentnek mondani.

Az ég minden serege, minden szent odafent, Isten népe, a szeráfok, az ofánok, a hatalom és az uralom minden angyala, minden kiválasztott és minden Hatalom, amely a földön vagy a vízen él, azon a napon egyetlen hangon fogja őt dicsérni és egy hangon fog megszólalni és fel fogja emelni szavát a hűségben és a bölcsességben és a türelemben, a könyörületességben és az igazságban, a békében, a jóságban és egyetlen közös hangon fogja kiáltani: Dicsőség, dicsőség a Szelleme Urának örökkön örök időkre!

Mindnyájan dicsérni fogják őt, az éberek fent az égben, a szentek, akik az égben laknak, a kiválasztottak, akik az Élet Kertjében laknak, minden szellem, amelyben csak fényesség él, dicsérni fogja őt és minden húsból való lény elragadtatva fogja dicsérni az ő nevét örök időkre. Mert nagy a Szelleme Urának könyörületessége és béketűrése és az igazaknak és a kiválasztottnak minden művét és műveinek titkát kinyilatkoztatja.

Szózat a hatulmasokhoz.

Az Úr pedig megparancsolta a királyoknak, hatalmasoknak, uralkodóknak és azoknak, akik a földön laknak és így szólt:

Nyissátok ki szemeteket és emeljétek fel fejeteket, ha az én Kiválasztottamat meg akarjátok ismerni!

A Szelleme Ura fenségének trónusán ült és az igazság vizét kiöntötte az Kiválasztottja fölé. Az ő szava attól fogva a vétkeket elpusztítja, az igaztalanok pedig az ő színe előtt megsemmisülnek.

Abban az időben pedig minden király, hatalmas és mindenki, aki a földön uralkodik, fel fog támadni, meg fogják látni és meg fogják ismerni őt, hogy ki az, aki az igazság székében ül, aki ítélt s aki előtt egyetlen hiábavaló szót nem lehet kiejteni.

Akkor pedig nagy fájdalom fogja majd el őket, olyanok lesznek, mint az asszonyok, akik vajúdnak, a gyermek megáll bennük és a magzatot nem tudják megszülni. Csak egymásra fognak meredni, megrettenve szemüket le fogják sütni és szívükben reszketni fognak, amikor

az Ember Fiát a dicsőség székén látni fogják. A királyok, a hatalmasok és mindazok, akik a földön uralkodnak, dicsérni és dicsőíteni fogják őt, aki a világon minden rejtett dolognak parancsol.

Az Ember Fia az idők kezdetétől rejtve volt, a Szelleme legfőbb Ura megőrizte őt és csak a kiválasztottak tudhattak róla. A tudás magja a szentek és a kiválasztottak szívében vettetett el és ezek azon a napon ott fognak állni az ő színe előtt. A királyok, a hatalmasok és mindazok, akik a földön uralkodnak, arcra fognak borulni előtte és mindnyájuknak egyetlen reménysége az Ember Fia lesz, könyörögni fognak hozzá és kegyelemért fognak esedezni, Ő pedig meg fogja parancsolni, hogy színe elől eltávozzanak, arcuk pedig szégyenben fog égni és szemük el fog sötétedni. Át fognak adni az angyaloknak, hogy büntetésüket elszenvedjék, hogy vezekeljenek, amiért az ég gyermekeit és a kiválasztottakat sanyargatták. Az igazak és kiválasztottak pedig látni fogják a hatalmasok megaláztatását és szívük meg fog könnyebbülni, amikor a Szellem Urának haragja a hatalmasokat éri és a harag reájuk, mint egy kard lesújt.

Ez a nap lesz az igazak és a kiválasztottak megmenekülésének napja és a vétkesek és az igaztalanok nem fogják többé az igazakat látni. Mert a Szelleme Ura magához veszi őket és az Ember Fiával együtt fognak lakni, vele fognak feküdni és vele kelni örök időnkig. Az igazak és a kiválasztottak elfogják hagyni a földet és nem fognak többé szemlesütve járni, hanem a dicsőség ruháiba fognak öltözni. Ez legyen a ti ruhátok, az élet ruhája, amelyet a Szellem Ura adott s ez a ruha nem fog elöregedni és a ti dicsőségetek a Szellem Ura előtt nem fog elmúlni.

Az elítéltek panasza.

A királyok, a hatalmasok és azok, akik a földön uralkodnak, a büntető angyalokhoz, akiknek őket kiszolgáltatják, könyörögni fognak: adjanak nekik nyugalmat és egy kis békét, hogy a Szelleme Ura előtt leborulhassanak és vétkeiket bevallhassák. Dicsőíteni fogják a Szelleme Urát és azt mondják: Dicsőség a Szelleme Urának, a Királyok Urának, a Hatalmasok Urának, a Gazdagok Urának, az Uralom Urának, a Bölcsesség Urának és az ő fénye terjedjen el minden sötétség fölött. A Te hatalmad minden nemzedékre kiterjed és örökké tart, titkaid mélyek és számtalanok és a Te igazságodhoz nem férhet kétség. Most láttuk csak be, hogy a Királyok Királyát dicsőítenünk kell.

Így fognak panaszkodni: Bárcsak békességünk lenne, hogy dicsőíteni tudnánk őt, hálásak lehetnénk hozzá és meg tudnánk hajolni előtte. Ezt a kis békességet kívánjuk most, de már nem nyerhetjük el. Üldöztetés lett a mi sorsunk és nincsen számunkra béke. A fény eltűnt és a sötétség lett a mi lakásunk örök időkre. Nem tettünk hitet őmellette és nem dicsértük a Szelleme Urának nevét és nem ismertük el Őt magunk felett levő úrnak, hanem minden gondolatunk saját hatalmunk és fenségünk volt. Most elkövetkezett a szükség és a szomorúság napja. Ő nem ment meg bennünket, mi pedig nem találunk békét és nyugalmat; hogy vezekelhessünk és mellette hitet, tehessük; igazság van az ő ítéletében és az ítélet nincsen tekintettel senki személyére. Mi pedig el fogunk veszni az ő színe elől tetteink miatt és látni fogjuk, amint tetteinket az igazság megméri.

A büntető angyalokhoz így szóltak: A mi lelkünk megtelt jogtalanul szerzett javakkal és ezek a javak nem akadályozzák meg, hogy lezuhanjunk a poklok fenekére.

Arcuk pedig az Ember Fiának színe előtt a szégyenben fog égni és csupa sötétség lesz és elfogják őket taszítani onnan és az ítélet kardját fölöttük fogják tartani. A Szellemek Ura pedig így szólt: Ez a törvény és az ítélet a királyok, a hatalmasok és a föld urai fölött.

Az elrejtett sötétségben pedig más alakokat láttam és hallottam az angyal hangját, amint így szólt: Ezek azok az angyalok, akik a földre leszálltak és az embereknek elárulták azt, amit Isten hallgatásába burkoltan őriztek és az embereket elcsábították, hogy vétkezzenek.

Henóch és Noé.

Abban az időben Noé látta, hogy a föld meginog és a végpusztulás jelei mutatkozni kezdtek. Fölkelt kiment a föld szélére, felkiáltott nagyapjához, Henóchhoz háromszor és megrettent hangon szólt: Henóch, Henóch, Henóch!

Azt mondtam neki: Mondd csak, mi történik a földön, hogy olyan nyomorult lett és úgy reszket? Ó, csak ne kelljen nekem is a földdel együtt elpusztulnom!

Nemsokára pedig a föld roppant erővel megrázkódott, az égből szózat hallatszott, én pedig arccal a földre leborultam. Megjelent előttem nagyapám, Henóch, hozzám lépett és így szólt: Miért kiáltottál hozzám olyan gondterhelt és síró hangon? Az úr parancsa beteljesedik azokon, akik a földön laknak, hogy mindennek, ami itt van, egyszerre véget vessen. Mert megismerték az angyalok titkait, a gonoszok minden erőszakát, ismerik a rejtett titkokat, a varázslatokat, azt, hogy miképpen kell szellemeket idézni, miképpen kell a föld köveiből ércet olvasztani, hogyan kell a föld porából ezüstöt olvasztani és hogy az öntött érc a földből miképpen keletkezik. Mert az ólom és az ón nem a földben van, mint más, forrásból ömlik és az angyal áll mellette őrt és az angyal elpártolt.

Ekkor pedig nagyapám, Henóch kézen fogott, a földről fölemelt és azt mondta nekem: Eredj, mert én megkérdeztem a Szellem Urát a föld megrázkódtatása felől. És azt mondta nekem más szavakkal, mint a földi szavak: Igazágtalanságaik miatt ez az ítélet be fog rajtuk teljesedni és ne legyen előttem semmi, még hosszú hónapok elmúltával sem, ami a titkos tudásra emlékeztet és senki sem tudja, mikor következik el az az idő, amikor a földnek és lakóinak el kell pusztulniuk. Azokról beszélek, akik nem fogják ismerni többé az örökkévalóságba való visszatérést, mert angyalok voltak és a titkokat feltárták, ezek mind átkozottak legyenek. Ami reád vonatkozik, fiam, a Szellemek Ura tudja, hogy szíved tiszta és nem vettél részt a titkos mesterkedésekben. A te nevedet pedig megerősítette a szentek között és téged minden élő között meg fog óvni. Az ő határozata szerint a te nemzedéked az igazság királya lesz és a te magod lesz az igazak és szentek forrása, akik majd megszületnek és számtalanok lesznek a földön.

Szavainak elhangzása után megmutatta nekem az angyalokat, akik már készen álltak, hogy a víz erejét megoldják. Megoldják pedig annak a víznek erejét, amely a föld alatt van, hogy a szárazföldön lakó népek ítélete és romlása legyen. A Szellemek Ura pedig angyalainak parancsot adott, ne hogy kezüket fölemeljék, hanem jól vigyázzanak, mert ezek az angyalok voltak a víz urai.

Én pedig eltávoztam Henóch színe elől.

Az Úr hangja Noéhoz.

Abban az időben az Úr szava megszólalt és azt mondta nekem: Noé, látom a te életedet és látom, hogy folttalan az és a szeretet és az igazság lakik benned. Az angyalok már munkálják a fát és ha parancsomat teljesítették, kezemet föléje helyezem és meg fogom őrizni. Az élet magja fakadjon belőle és az új korszakban szabadon virágozzék, hogy a föld ne maradjon üres. A te magodat örök időkre meg fogom erősíteni, el fogom terjeszteni a föld színén és meg fogom áldani és meg fogom sokasítani a Szellemelek Urának nevében.

Az Úr pedig az angyalokat, akik az igazságtalanságot elterjesztették, abba a lángoló völgybe fogja vezetni, amelyet Henóch nagyapám látott, nyugaton, az arany hegyénél, az ezüst, a vas, az ón és az ólom hegyénél.

Akkor pedig láttam azt a völgyet és a tűzhullámok hatalmas hullámokat vetettek.

Amikor pedig ez történt, a megolvadt érc és a roppantul hullámzó víz keveredéséből a kén szaga kezdett terjengeni és a szag beleszívódott a vízbe. A lázadó angyaloknak völgye pedig meggyulladt és azóta folytonosan lángol a föld alatt. A völgyből pedig tűzfolyamok erednek. Az ítélet napjaiban ezek a vizek lesznek azok, amelyek a királyoknak, a hatalmasoknak és a föld urainak megfegyelmezésére lesznek. Ez fogja meggyógyítani és megtisztítani a húst és ki fogja égetni a szellemet. Mert az ő szellemük tele van alacsony gyönyörrel és az ő testük büntetés alá kerül, mert a Szellemelek Urának nevét megtagadták. Napról napra látják büntetésüket, de mégsem hisznek Benne. Testük pedig minél nagyobb kínok között ég, annál jobban érezni fogják szellemük megváltozását. Ez a változás örök időkre érvényes és visszavonhatatlan. Mert senki sem mondhat a Szellemelek Urának színe előtt hiábavaló beszédeket. Az ítélet elfogja érni őket, mert az anyag gyönyöreiben hisznek, a Szellemelek Urának nevét pedig megtagadják.

A kiömlő vizek pedig meg fognak változni, mert, amikor az angyalok elmerülnek bennük, a forrásnak heve megváltozik, ha pedig az angyalok kiszállnak belőlük, a víz le fog hűlni.

Akkor pedig hallottam, amint Michael hangját fölemelte és így szólt: Ez az ítélet, amely az angyalokat éri, ujjmutatás a királyok, a hatalmasok és a föld urai számára. Mert ez az ítélet vize s ez megtisztítja a testet és kiegészíti az anyag gyönyöreit. Ők azonban nem látják és nem hiszik, hogy a víz tisztít és a víz ereje olyan, mint az örök tűzé.

Az arkangyalok beszélgetése.

Ezután nagyapám, Henóch könyvet adott nekem, ebben a könyvben voltak mindazok a titkok és beszédek, amelyeket ő az égtől kapott. A könyvet pedig külön az én számomra írta le.

Abban az időben Michael azt mondta Rafaelnek és így szólt: A szellem ereje elragad engem és szívem ég az ítélet súlyának és tűzének hallatán. Ki tudja ezt az ítéletet elviselni és kicsoda az, aki nem omlik le előtte?

Michael pedig ismét így szólt Rafaelhez: Kicsoda az a lény, aki szívében nem érzi magát vétkesnek és akinek belseje nem reszket az ítélet szavának hallatán? Milyen borzasztó ez az ítélet, ami így kimondatott és amit végre kell hajtani!

Amikor a Szellemelek Urának színe előtt állt Michael, így szólt Rafaelhez: az Úr szeme előtt egyetlen szót sem fogok szólani az ő érdekükben, mert az Úr haragja érte őket azért, mert ők

azt hitték, istenek. Ezért fog rájuk zuhanni az, amit a világ magában rejtett örök időkre. Sem angyal, sem ember nem fog benne részesülni, ők lesznek az egyetlenek, akiket örök ítélet ér.

Az ítélet után pedig rettegni fognak és félni fognak, amiért az ég titkait a föld lakóinak elárulták.

Az angyalok bűnei

Az elsőnek neve Jequon, ő volt az, aki az angyalok gyermekeit elcsábította, ő vetette le őket a földre és aki elcsábította őket az emberek leányaival.

A másodiknak neve Asbiel, ő volt az, aki az angyalok gyermekeinek rossz tanácsot adott és arra csábította őket, hogy az emberek leányaival elkeveredjenek.

A harmadiknak neve Gadriel, aki az embereket a halálos ütésekre megtanította. Ő csábította el Évát is és megtanította az embereket a gyilkos szerszámok készítésére: a vértre, a páncélra, a kardra. Ezek a szerszámok az ő kezéből kerültek a földre az emberek közé örök időkre.

A negyedik neve Penemue, aki az embereket az édes és a keserű megkülönböztetésére megtanította. Ő volt az, aki a bölcsesség titkait elárulta. Ő volt az, aki tintával és tollal való írást tanította és ezáltal vétkeznek az emberek öröktől örökig, a mai napig. Mert az ember nem arra született, hogy hűségét tintával és tollal megerősítse. Az ember éppen úgy, mint az angyal, arra született, hogy igaz és tiszta maradjon és akkor a halál, amely mindent elemészt, nem érintette volna őket. Ez a tudás pedig a halálba vezeti őket és ez az ő elemésztetésük oka.

Az ötödik neve Kasdeya, aki az embereket a szellemek és démonok gonosz alkalmazására megtanította, ő tanította meg az embereket arra, hogy a magzatot az anyaméhből idő előtt kihajtsa, megtanította a ráolvasást, a mérgeket és a betegségeket.

Az eskü misztériuma.

Ezután következik Kasbiel, aki mikor fent az égben lakott, a szenteknek az esküt megmutatta. Neve szerint Bequa. Ő mondotta Michaelnek: a rejtett Nevet meg fogja neki mutatni, hogy amikor esküt mond, ki tudja mondani és ettől a névtől és az eskütől mindazok, akik az embereknek a titkokat megmutatták, meg fognak remegni. Ez ennek az eskünek hatalmas ereje, mert az eskü hatalmas és erős. Ő pedig ezt az esküt Michael kezébe letette. Ez az eskü titka: mert az egekben, még mielőtt a világot teremtették, helyét meghatározták örök időkre.

A földet a vizek fölött teremtették és a hegyek rejtekéből csodálatos vizek fakadnak a világ kezdetétől annak végeztéig. Az eskü teremtette a tengert, amiből a föld keletkezett s ezért helyezte haragját a tenger mélyébe s ezért van az, hogy a tengernek átléphetetlen határt szabott. Az eskü az, ami a mélységek titkát őrzi és egy helyen állanak és nem mozdulnak el a világ végeztéig. Az eskü irányítja a Nap és a Hold pályáját és ezért nem hagyják el azok soha útjukat. Amikor Ő megszólal és nevéen szólítja őket, a csillagok válaszolnak és felelnek, amíg csak a világ tart. Ugyanúgy válaszolnak neki a vizek szellemei, a szelek szellemei, amelyek a szélrózsa minden irányában fújnak. Itt őrzik a villám fényét és a mennydörgés hangját, itt van a jégeső raktárháza, a fagy, a köd, az eső, a harmat raktárháza. Mindnyájan a Szellem Urát szolgálják és az ő parancsait őrzik. Az ő táplálékuk a hála és a Szellemek Urának nevét dicsőítik.

Valamennyiök fölött az eskü uralkodik, az eskü vigyáz reájuk és vigyáz az ő tevékenységükre és az ő útjukat semmi sem zavarhatja meg.

Nagy öröm uralkodik közöttük és dicsőítették a Szellemelek Urának nevét, amiért az Ember Fiának neve számukra megnyilatkozott. Ő pedig elfoglalta az uralom székét és a mindenek fölött való ítélet összesége az Ember Fiának átadatott. Ő pedig a föld arculatáról a vétkeket le fogja törölni és eltörli azokat; akik a világot megromtották. Azok pedig meg fognak kötöztetni és az ő pusztulásuk gyűjtőhelyén el fognak zárni és az ő művük a föld színéről el fog tűnni. Attól a naptól kezdve pedig nem lesz több romlás, mert az Ember Fia megjelent és az uralom székét elfoglalta és az ő színe elől minden gonosz eltűnik és megsemmisül. Az Ember Fiának szava azonban örökké megmarad a Szellemelek Ura előtt.

Ez Henóch harmadik beszéde.

Henóch égbemenetele.

Történt pedig ezekután, hogy még élete folyamán az ő neve a Szellemelek Urához emelkedett és kilépett azok közül, akik élnek. A szellemelek szekerén emelkedett fel és neve az emberek közül eltűnt. Ettől a naptól kezdve nem számították többé az emberek közé.

Helyemet a világ két sarka között elfoglaltam, nyugat és észak között, ahol az angyalok a zsinórmértéket kapták, hogy számomra az igazak és kiválasztottak között a helyet kimérjék. Itt pedig megláttam az Ősatyákat és az Igazakat, akik az idők kezdete óta itt laknak.

Itt történt, hogy szellemem elragadtatott és az égbe emelkedett. Láttam a szent angyalok fiait, amint azok az élő lángokon járnak, ruhájuk és arcuk olyan fehér volt, mint a hó. Két tűzfolyamot láttam és a tűz fénye olyan volt, mint a virágzó jácintvirág.

Én pedig arccal leborultam a Szellemelek Ura előtt: Michael pedig az arkangyalok egyike, jobbkézen fogott, fölemelt és kivezetett a titkokhoz, hogy azokat nekem megmutassa és a könyörület és az igazság rejtélyeit előttem feltárta, megmutatta az ég küszöbének titkait, a csillagok és a fények kamráit, amint ezek a szentek közül kilépve pályájukra futnak. Ezután pedig szellememet a legmagasabb égbe ragadta és ott a fények ragyogásának közepette olyasvalamit láttam, ami, úgy látszott, mintha jégből építették volna, de a jégből készült kövek résein lángok csaptak ki. A házat tüzes kör vette körül. A ház négy sarkából négy lángfolyó eredt és ezek a házat körülfolyták. Köröskörül pedig a szeráfok, kerubok és ofánok jártak, akik nem alusznak soha, az éberek és ezek őrzik az ő fenséges házat.

Ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyalt láttam a ház körül és láttam Michaelt, Rafaelt, Gabrielt és Fanuelt, a szent angyalokat, akik az égben a ház kapuján ki és bejártak. A ház kapuján pedig az angyalok léptek ki és velük együtt jött ki az öreg őszfejű. Feje fehér volt, mint a gyapjú és ruhája leírhatatlanul szép és fenséges.

Az öreg őszfejű áldása.

Én pedig arccal leborultam, testem elolvadt, lelkemben pedig teljesen elváltoztam. Hangos szóval felkiáltottam és a szellem erejével dicsértem őt. Ez a dicsőítés, amely számat elhagyta, kedves volt az öreg őszfejű előtt. Az öreg pedig az arkangyalok és az angyalok kíséretében hozzám lépett, üdvözölt és azt mondta nekem:

Te vagy az ember gyermeke, aki az igazságra született. Az igazság lakik fölötted és az öreg őszfejú igazsága nem fog elhagyni téged.

Ezután pedig azt mondta nekem: Az eljövendő világ nevében üdvözöl téged, mert onnan származik a teremtett világ boldogsága és tökéletessége és ebben fogsz részesülni te is örökre és minden időkre. És az egész föld a te utadra fog lépni, mert az igazság téged sohasem fog elhagyni. Nálad lesz az ő lakása, nálad lesz sorsa és sohasem fog elválni tőled.

Így lesz az Ember Fiánál az igazaknak, a Szellemek Urának nevében hosszú élete és békéje, az egyenes úton, minden időkre és örökké.

ÁLOMLÁTÁSOK.

- Henóch tanítása fiához. -

Most pedig fiam Mathuzsálem, el fogom neked mondani minden látomásomat, amit valaha is láttam és elbeszélésem neked. Két látomást láttam, még mielőtt asszonyt vettem és egyik sem hasonlított a másikhoz. Először amikor az írást megtanultam, másodszor mielőtt anyádat elvettem szörnyű látomásom volt és akkor az Úrhoz menekültem előlük.

A föld pusztulása.

Malaleel nagyapám házában aludni tértem, s akkor látomásomban láttam, hogy a földet mély szakadék elnyeli, a hegyek egymás fölött lógnak, a dombok eltűnnek, magas fák derékban kettétörnek, leomlanak és a mélységben elsüllyednek.

Mikor ezt láttam, számba szavak estek, kiáltozni kezdtem és azt mondtam: A föld elpusztult!

Nagyapám Malaleel pedig felébresztett, mert mellettem feküdt és azt mondta nekem: Miért kiáltozol fiam és miért jajgatsz ennyire?

A látomást elmondtam neki, amit láttam s akkor ő így szólt: Borzasztó dolgokat láttál fiam, és a te látomásodnak nagy jelentése van. A föld bűneinek titkára vonatkozik és a földnek el kell süllyednie és rettentő elmerüléssel alá kell merülnie. Kelj fel fiam, és imádkozz a Seregek Urához, mert kiválasztott vagy, hogy maradjon a földön valaki és ne az egész föld pusztuljon el. Az ég fogja földre küldeni ezt a csapást és a földön borzasztó pusztulás lesz úrrá.

Fölkeltem, imádkoztam, kértem az Urat és imáimat leírtam a föld nemzedékei számára. Mindent meg fogok neked mutatni Mathuzsálem fiam. Elmondom, hogyan léptem ki a földről, hogyan láttam az eget, hogyan láttam a Napot keleten fölkelni s a Holdat nyugaton lenyugodni és láttam a csillagokat és az egész földet és mindazt, amit az úr kezdetben teremtett. Akkor pedig hálát adtam az ítélet Urának, és hódoltam neki, hogy a napnak a felkelést megengedte és az ég színén megjelent, pályáját, amelyet számára rendelt, megkezdte és fölfelé haladt.

Az igazság nevében kezemet fölemeltem, dicsértem a Szent és Nagy Urat és szám lehellelével és húsból való nyelvemmel, amelyet az Úr az ember számára, hogy beszélhessen, teremtett, beszéltem, mert megadta nekem a lélegzetet, a nyelvet és a száját. Dicsőség legyen Neked Uram, Világ Királya, nagy, hatalmas, fenséges, az egész teremtés Ura, Királyok Királya, az egész világ Istene! A Te istenséged, királyságod, méltóságod megmarad mindörökre, minden időkre és uralmad minden nemzedékre kiterjed, minden ég a Te uralkodói széked és az egész

föld a te lábod zsámolya az idők végtelenségéig. Te vagy az, aki mindent teremtettél, Te vagy az, aki a világot kormányzod és semmi sem nehéz neked. A Te bölcsességedet semmi sem kerüli el és az nem tér el soha a Te szellemedtől, a Te uralkodói székedtől és a Te arcodtól. Mindent tudsz, mindent láatsz és mindent hallasz és semmi sincs, amit el lehetne előled rejteni. A Te égi birodalmad angyalai pedig vétkeznek és az ember húsát pedig a nagy ítélet napján a Te haragod fogja érni. Most Uram Istenem, Királyom, kérlek Téged és könyörgök Hozzád, hallgasd meg szavamat és engedd meg: maradjon mag ezen a földön, amely utódokat nevel és ne pusztítsd el az emberi húst teljesen, hogy a föld néptelen maradjon és úrrá lehessen a megsemmisülés. Pusztítsd ell a húst, amely Téged haragra gerjesztett, az igazság húsa azonban maradjon meg maghordozónak örökké és ne rejtse el arcodat a Téged kérő szolgálid elől Uram.

A második álomlátás.

Ezután pedig másik álmot láttam és el fogom beszélni neked az egyészet, fiam.

Henóch pedig hangját fölemelte és így szólt fiához, Mathuzsálemhez:

Hozzád szólok fiam. Hallgass meg és füleddel hajolj apád álomlátásához. Mielőtt anyádat Ednát elvettem, ágyamban látomásom volt és íme a földből fiatal tehén lépett ki, vele pedig két fiatal tinó s az egyik közülük fekete volt, a másik vörös. A fekete tinó pedig öklelni kezdte a vöröset és üldözni kezdte. Attól kezdve pedig a vörös tinót nem láttam többé.

A fekete tinó megnőtt s akkor eljött hozzá egy üsző és láttam, hogy számtalan szarvasmarha származott tőle és mind hasonlított hozzá és mind követte őt. A legelső tehén pedig eltávozott a bika színe elől, hogy a vörös tinót keresse, de sehol sem találta. Akkor pedig nagy jajgatással panaszkodni kezdett és csak kereste, kereste. Én pedig néztem és láttam, hogy a bika hozzá lép és megnyugatja és attól kezdve nem jajgatott többé.

Akkor pedig egy másik fehér bikát hozott a világra, s ezután még sok fehér és fekete bikát és tehenet szült. Álmomban pedig láttam a fehér bikát, amint megnőtt és hatalmas állat lett és számtalan fehér szarvasmarha származott tőle, amelyek mind reá hasonlítottak. Ezek pedig mind hozzájuk hasonló szarvasmarhákat nemztettek.

Csillaghullás.

Alvásközben szememmel más dolgokat is láttam. Láttam fent az eget és íme az egyik csillag lehullott, a földön felállt és, elkezdett legelni a többi állattal. Ezután nagy és fekete bikákat láttam és ezek karámjaikat állandóan váltogatták és legelőiket és üszőiket is váltogatták és kiáltottak.

Látomásomban újra az égre néztem és láttam, hogy az első után sok csillag hullott le és az üszők között, bikákká változtak és azokkal együtt legeltek. És akkor a bikák egyesültek az üszőkkel, ezek pedig teherbe estek és elefántokat, tevéket és szamarakat szültek. A bikák pedig ezektől a lényektől megijedtek és elkezdtek azokat fogaikkal mardosni és szarvukkal öklelték és szétmarcangolták őket. Azok viszont felfalták a bikákat és elemésztették őket, a föld gyermekei pedig reszkettek és remegtek és elmenekültek előlük.

Látomásomban láttam, hogy a bikák és szülőteik hogyan viaskodtak és miképpen pusztították egymást, amíg a föld kiáltásra fakadt. Szememet az égre emeltem és láttam, hogy onnan négy

alak lép ki, olyan, mint négy fehérbe öltözött ember és három másik. Ez a három, aki később lépett ki, kezemet megfogta, fölemelt, a föld nemzedékei közül kivett és magas hegyre vitt fel. Ott pedig tornyot mutatott, amely messze-messze a föld fölé emelkedett, hogy mellette minden emelkedés csak alacsony kis dombnak látszott. Azok pedig azt mondták nekem: Maradj itt, amíg meglátod, mi történik ezekkel az elefántokkal, tevékkel, szamarakkal és mi történik a csillagokkal és a bikákkal, vagyis mindazzal, ami a földön csak van.

A csillagok büntetése.

Akkor pedig láttam, hogy a négy fehér alak közül az egyik azt a csillagot, amelyik az égből elsőnek hullott le, megragadja, kezén-lábán megkötözi és a mélységbe hajtja. A mélység pedig szűk volt, fenekére látni se lehetett, félelmes volt és sötét. Az egyik pedig közülük kardot vont elő és az elefántoknak, tevéknek és szamaraknak adta s ezek akkor tüstént elkezdtek viaskodni és harcolni, hogy a föld csak úgy rengett bele. S amikor odanéztem, láttam, hogy a négy fehér alak közül az egyik a nagy csillagokat összegyűjtötte. A csillagok pedig olyanok voltak, mint a csődörök. A fehér alak pedig megkötözte őket kezükön és lábukon és a föld szakadékába hajtotta őket.

Az áradat.

A leszállott négy fehér alak közül az egyik odament a fehér bikához és olyan titkot súgott neki, hogy az beleremegett. Bikának született s íme most egyszerre csak emberré lett, hatalmas nagy bárkát épített és odament lakni és három bika vele lakott és a bárkát lefedték.

Szememet ekkor ismét az égre emeltem és magas tetőt láttam, a tetőn pedig négy ereszt, az ereszekből roppant sugárban ömlött a víz. A földön pedig a forrásokból víz kezdett buzogni és a földet kezdte elárasztani. A víz, a sötétség és a köd pedig egyre növekedett s amikor azt néztem, hogy a víz milyen magasra emelkedett, láttam, hogy már a kerítést is meghaladta és a kerítésen átzuhogott és a földön megállt.

A szarvasmarhák pedig a kerítésen belül összezsúfolódtak és láttam, hogy az egyre emelkedő vízben lassan elmerültek és megfulladtak. A bárka pedig a vízen úszott, a szarvasmarhák, elefántok és szamarak pedig elpusztultak úgy, hogy nem láttam őket többé és nem tudtak elmenekülni, hanem a mélységben elsüllyedtek.

A nap kisüt.

Látomásomban láttam, hogy a bő patakok az ereszről egyre ömlöttek és a föld mélye felfakadt és a víz az egész földet teljesen elárasztotta, úgyszólván olyan volt, mint a tenger.

Azután a föld mélységeibe a víz elkezdett lefolyni és a szárazföld egyszerre csak láthatóvá lett, a bárka pedig zátonyra került. A homály eloszlott és a nap kisütött.

A fehér bika pedig, amely emberré változott, a bárkából kilépett és vele együtt a másik három fehér bika is. Az egyik fehér volt, mint a legeslegelső, a másik piros, mint a vér, a harmadik fekete. A fehér bika pedig eltávozott tőlük. Azok pedig egyesültek a rét és az erdő állataival és madaraival és így keletkeztek a sokféle állatok: oroszlánok, párducok, kutyák, farkasok, hiénák, vaddisznók, rókák, nyulak, disznók, sólymok, keselyűk, héják, sasok és varjak.

Fehér bika is született közöttük. Azok pedig egymást öklelni kezdték. A fehér bika azonban vadszamarat nemzett, azon kívül másik fehér bikát. A vadszamar tovább szaporodott. A fehér bikának, amelyet az előbbi fehér bika nemzett, fekete vadkan és fehér bárány fia lett. A báránynak pedig tizenkét fehér bárány fia született.

A fehér bárányok.

Amikor a tizenkét fehér bárány felnőtt, egyet átadtak a szamarak nyájának, a szamarak pedig egyet átadtak a farkasoknak és a bárány a farkasok között növekedett fel.

Az Úr pedig tizenegy bárányt hozott, hogy azok vele lakjanak és a farkasok között éljenek, ezek pedig megsokasodtak és nagyszámú nyájja lettek. A farkasok pedig elkezdtek őket szorongatni és annyira szorongatták, hogy azok újszülötteiket a félelemtől megölték és a bővízű folyóba vetették. A bárányok akkor kiáltozni kezdtek és utódaik sorsa fölött panaszkodtak és kiáltásaikkal az Úrhoz fordultak.

A farkasok és a bárányok.

Az egyik bárány, amelyik a farkascorda elöl megmenekült, a vadszamarak közé került. Láttam a bárányokat, amint azok panaszkodtak és rimázkodtak és az úrhoz kiáltottak és minden erejükkel hívták az Urat, amíg a Királyok Ura magas székből leszállt, hozzájuk lépett és maga legeltette őket.

Ezután azt a bárányt hívta elő, amelyik a farkasok elöl elmenekült és beszélt vele a farkasokról. Arról beszéltek, hogy a bárány vegye rá a farkasokat, ne bántsák többé a bárányokat.

A bárány akkor az Úr felszólítására a farkasok közé ment. Útközben másik báránnyal találkozott és az is vele tartott és együtt mentek a farkasok gyűlésébe. A gyűlésbe lépve beszélni kezdtek hozzájuk és buzdították őket, hogy a mai naptól kezdve a bárányokat ne bántsák többé.

Most pedig láttam, hogy a farkasok attól kezdve a bárányokat csak még annál jobban üldözték és ellenük egész sereg erőszakos tettet követtek el. A bárányok erre kiáltozni kezdtek. Az Úr pedig eljött a bárányokhoz és a farkasokat megfenyítette. Erre a farkasok üvöltésben törtek ki, a bárányok pedig hallgattak és nem kiáltoztak többé.

A bárányok kivonulása.

Akkor pedig láttam, hogy a bárányok a farkasoktól eltávoztak, mert a farkasok szeme elvakult. Ekkor a farkasok is kivonultak és a juhokat teljes erővel üldözni kezdték. A bárányok Ura velük ment és ő volt a vezetőjük és a juhok követték őt. Arca ragyogó és tündöklő volt, fenséges és félelmetes, úgyhogy nem lehetett reá nézni.

A farkasok a juhokét üldözni kezdték, egész addig, amíg nagy vízhez érkeztek. A víz pedig kettévált és kétoldalt megállott. A juhok ura pedig, aki a nyáját vezette, a nyáj közé és a farkasok közé állt. A farkasok pedig, akik a bárányokat még nem látták, a kettévált víz közé léptek és a bárányokat tovább üldözték. Amikor a juhok urát megpillantották, megfordultak és az ő arca elöl el akartak menekülni. Akkor azonban a kettévált víz hirtelen összecsapott, a víz

egyesült és a farkasokat eltemette. Én pedig láttam, hogy a farkasok, akik a juhokat üldözték, mind az utolsó szálig a vízben elmerültek és elpusztultak.

A sivatagban.

A juhok a vízből megmenekültek és a sivatagba vonultak, ahol nem volt sem víz, sem fű. Láttam őket, amint felocsudtak és magukhoz tértek és azt is, hogy a juhok ura legeltette őket és a fehér bárány is ott volt és vizet és füvet adott nekik.

A fehér bárány pedig a magas szikla csúcsán állott, a bárányok ura azonban ismét a nyájhoz küldte őt. Arca fenséges volt és tündöklő és félelmetes. A bárányok az ő színe előtt állottak és mindnyájan félték. Rémség és rettegés fogta el őket és elkezdtek kiáltani a fehér bárányhoz, aki közöttük volt: Nem állhatunk meg a mi Urunk színe előtt és nem tudunk az ő arcába nézni!

A bárányok vezetője pedig a szikla csúcsára lépett. Ugyanakkor a juhok, mintha szemük világát elvesztették volna, eltévelyedtek és nem látták meg azt az utat, amit vezetőjük nekik megmutatott.

A nyájak Ura akkor haragra lobbant. A juhok vezetője a haragról tudomást szerzett és a sziklacsúcsról leszállva a bárányok közé ment. Azok pedig olyanok voltak, mint az eszeveszettek és bolondok és eltévelyedettek, mert az utat nem tudták.

Amikor pedig meglátták őt, félni kezdtek és reszkettek az ő színe előtt és a nyájba visszakíváncoltak.

Ez a bárány akkor másokat vett magához és elment azokhoz, akik eltévelyedtek és sorra öldöste őket. A nyáj pedig a vezető haragos arcától megrettent. Akik pedig élve maradtak, azok a vezetővel együtt a nagy nyájba visszatértek.

A ház építése.

Látomásomban láttam, hogy a vezető bárány egyszerre csak emberré változott és a nyáj számára házat épített és az egész nyájat ott elhelyezte. Láttam, hogy a vezető a fehér báránnyal együtt elszenderült. A nagy bárányok sorra mind kihaltak és helyükre kicsiny juhok léptek, ezek pedig legelőre érkeztek és a nagy folyó mellett legelésztek. A vezető pedig elvált tőlük és elszunnyadt. A bárányok akkor keresni kezdték és hangos panaszra fakadtak. Hallottam, amint panaszuk lassan elcsendesült. Nemsokára azután a folyamot átlépték és akkor az elszunnyadt vezető helyébe más lépett és a nyájat az vezette.

Láttam, amint a juhnyáj csodálatos és meghitt földre érkezett. Ezen a földön pedig valamennyien jóllaktak. A ház pedig ott állott a szépséges hely kellős közepén. Szemük hol nyitva volt, hol aludt, amíg más bárány született közöttük, amely valamennyiüket egy helyre vezette és szemüket kinyitotta.

A vadállatok támadásai.

Akkor pedig kutyák, rókák, vaddisznók kezdték a bárányokat emészteni, egész addig, amíg a juhok egy nagy kos szültek és attól az időtől kezdve ez a kos vezette őket. A kos öklelni kezdte a kutyákat, a rókákat és a vaddisznókat, egész addig, amíg valamennyit elpusztította.

Most aztán a bárány szeme kinyílt és látta a bárányok között levő kost, aki méltóságáról megfélemlítve a bárányokat öklelni kezdte és megtaposta és rakoncátlankodott. A bárányok Ura akkor a bárányt elküldötte és a kos helyett ő lett a vezető és méltóságát is elfoglalta.

A kos harca.

Akkor pedig elment hozzá és beszélt vele és a kos rangjára emelte és a bárányok hercegévé tette. Ez alatt az idő alatt azonban a kutyák a juhok nyáját egyre szorongatták. Az előbbi kos most üldözni kezdte a másodikat, mire ez elmenekült. Én meg láttam, hogy a kutyák a kost megrohanták és letaposták. A második kos azonban erőre kapott és a juhok derék vezetője lett. Amíg elszenderült, igen sok bárányt nemzett. A méltóságban őt igen kicsiny bárány követte és ez lett az uralkodó. A bárányok pedig felnőttek és egyre sokasodtak. A kutyák, a rókák és a vaddisznók erre félni kezdtek és elbujtak. A fiatal kos pedig öklelte őket és a vadállatokat sorra öldöste, amíg ezek a bárányokkal szemben már tehetetlenekké lettek és tőlük semmit sem tudtak rabolni.

A ház pedig, amit a bárányok urának építettek, nagy volt, széles és tágas, magas tornya is volt. A ház maga alacsony volt, de a torony magasra emelkedett és a bárányok Ura a toronyban állott és terített asztalt tettek eléje.

A bárányok eltévelyedése.

Ugyanakkor ismét láttam, hogy a bárányok egy része eltévelyedett és mindegyik a saját útján járt és a nagy házat elhagyták. Ekkor a bárányok Ura néhányat közülük összehívott. Ezeket a többiekhez küldte és ezek a többieket elkezdtek pusztítani. Csak egyetlenegy menekült meg közülük, ez hangosan kiáltozott és panaszkodott, hogy a bárányokat megölik. Ezt az egyet a bárányok Ura a gyilkosok kezétől megmentette, felhozta hozzám és mellém ültette.

Ahhoz a bizonyos egyhez akkor sok bárányt küldött, hogy panaszt és bizonyosságot tegyenek. Ezután pedig láttam, hogy miután az Úr házat elhagyták, teljesen eltévelyedtek és elvakultak. Az Úr pedig felidézte közöttük a vérontás szellemét. A vérontás okai azonban a bárányok voltak.

Az Úr pedig átengedte őket az oroszlánok, a párducok, a farkasok és hiénák karmainak és a rókák és a többi duvad karmainak. Az erdők és a mezők vadjai pedig a juhokat megtámadták és akit elfogtak, azt szétmarcangolták.

Akkor pedig láttam, hogy a nagy házból és a toronyból kilépett és amazokat az oroszlánok karmaira vetette, hogy az oroszlánok azokat széttépték és felfalják, ahogy ez a vadállatok szokása. S akkor minden erőmmel elkezdtem kiáltozni, a bárányok Urát hívtam és a juhok sorsát feltártam neki és elpanaszoltam, hogy a vadállatok szétmarcangolják őket. Ő azonban mozdulatlan és közömbös maradt és örült neki, mikor látta, hogy a juhokat széttépi és felfalják és átengedte őket táplálékul a vadaknak.

A pásztorok megjelenése.

Akkor pedig hetven pásztort hívott elő, az előbbieket elűzte és meghagyta, hogy a nyáját most ezek legeltessék. A pásztorokhoz és társaikhoz pedig így szólt: A mai naptól fogva mindegyitek kötelessége a bárányok legeltetése legyen és azt kell tennetek, amit én mondok

nektek. Én pedig szám szerint át fogom nektek őket adni és meg fogom mondani, melyiket lehet leölni és melyiket nem szabad elpusztítani.

Akkor pedig előhívta a másikat és így szólt hozzá: Vigyázz jól és ügyelj arra, hogy a pásztorok hogyan bánnak a juhokkal, mert ezek többet fognak megölni, mint amennyit nekik megengedtem. Minden túlkapást és jogtalanságot, amit a pásztorok részéről tapasztalsz, írd fel, hányat ölnek meg az én engedélyemmel és hányat önkényesen, engedelem nélkül és minden pásztorról külön írd fel, hogy mennyit pusztított el. Számszerint olvasd meg nekem, hogy hányat semmisítettek meg és hány volt nekik megsemmisítésre kiszolgáltatva, hogy ez bizonyítékom legyen és a pásztorok minden tettét ismerjem, hogy számításukat ellenőrizzem, lássam, mit tesznek, megtartják-e a parancsot, amit tőlem kaptak, vagy sem. Ők azonban erről mit se tudjanak. Írásodat ne mutasd meg nekik. Ne utasítsd őket rendre, csak írd fel mindent, mit pusztítottak el, minden pásztorról külön vezess könyvet és minden napjáról számold be és aztán hozd fel hozzám és add nekem.

A pásztorok jogtalansága.

Akkor pedig láttam, hogy a pásztorok elkezdtek a juhokat öldösni és többet pusztítottak el, mint amennyit szabad lett volna és a bárányokat átengedték az oroszánoknak. Az oroszánok és a párducok a juhok nagy részét elemészítették, a tornyot ledöntötték és a házat aláásták.

Én pedig a torony miatt és a ház miatt nagyon elszomorodtam és attól a perctől kezdve már nem láttam, hogy a bárányok a házba járnak.

A pásztorok és társaik a juhokat átengedték a mezők vadjainak és bizonyos időközönként minden pásztort kapott egy-egy bárányt. Ezeknek számát pedig egymás könyvébe írták, mert ebben a könyvben tartották számon, ki mennyit ölt meg. És a megszabottnál sokkal-sokkal többet pusztítottak el.

A jegyző beszámol.

Látomásomban láttam a jegyzőt, aki mindent felírt, hogy a pásztorok napról-napra hány juhot pusztítottak el és a könyvet a bárányok Urának felvitte, odaadta és pontosan elszámolt és megmutatta, kicsoda hányat ölt meg. A könyvet pedig a juhok Urának felolvasta. Az Úr pedig elvette tőle, elolvasta, lepecsételte és eltette.

Ezután pedig láttam, hogy a pásztorok a nyáját tizenkét óráig legeltették és akkor egyszerre három bárányt visszatért és a romlásnak indult ház javításába fogott. A vaddisznók azonban munkájukban megakadályozták őket és miattuk a munka nem haladhatott. Mint azelőtt, újra építeni kezdtek és amit építettek, azt az épületet Magas Toronynak hívták. Ismét asztalt tettek a torony elé, kenyeret tettek reá, a kenyér azonban nem volt tiszta, hanem szennyes.

A juhok szeme azonban elvakult és nem láttak. A pásztorok szintén nem láttak semmit. Most a bárányoknak egyre nagyobb száma került a pásztorok hatalmába, a pásztorok pedig sanyargatták és szétépték őket. A juhok Ura pedig nyugodt és háborítatlan maradt, amíg a bárányok teljesen szétszóródtak. A pásztorok pedig nem védték meg őket a vadállatok támadása ellen.

Aki pedig a könyvet írta, felvitte, megmutatta a juhok Urának, felolvasta és a bárányok nevében kérlelte őt, a pásztorok tetteit feltárta és a pásztorok ellen tanuságot tett. Aztán a könyvet az Úr mellé tette és eltávozott.

Az ég madarainak pusztítása.

Látomásomban láttam, hogy ilyen módon harminckét nemzedék vette át az uralmat a bárányok fölött, dolgát mindegyik elvégezte, mindegyik idejében legeltette a nyáját és mindegyik a maga idejében pásztorkodott.

Akkor pedig látomásomban láttam, hogy az ég madarai leszálltak, a sasok, a keselyűk, a héják, a varjak és a madarakat a sasok vezették. Ezek pedig a juhokat megtámadták és szemeiket csőrükkel kivágták és húsukat megették. A bárányok akkor kiáltozva panaszkodni kezdtek, mert a madarak sorra öldösték őket.

Amit pedig láttam, azon álmomban sírni kezdtem, főként a pásztorok miatt, akik a nyáját legeltették. Látnom kellett, hogy a kutyák és a sasok a juhokat marcangolják és a juhok csontjain még csak egy csepp húst sem hagynak. Még csontjaik is széthullottak a földön és a juhok egyre kevesebben és kevesebben lettek.

Egy ideig néztem, amíg huszonhárom pásztor a nyáját átvette és ezek ötvennyolc időszakoson át a nyájon uralkodtak.

Az ébredés kezdete.

És íme akkor a fehér báránynak utódai születtek és ezeknek szeme lassan megnyílt és ezek elkezdék a bárányokat felriasztani. A bárányok azonban mintha nem ismerték volna fel őket és hangjukat mintha nem is hallották volna. Olyanok voltak, mint a süketek és szemük semmit sem volt képes meglátni. Álmomban pedig láttam, hogy a varjak a bárányok közül egyet szétvagdaltak és felfaltak. Láttam, hogy a juhok közül néhánynak szarva nőtt, de a varjak a szarvakat csőrükkel levájták. Egynek pedig igen hatalmas szarva nőtt és akkor a bárányok szeme kinyílt.

Mikor pedig szemük kinyílt, keresni kezdték a bárányt, és kiáltoztak utána. A pásztorok ezt hallva, mind odafutottak. Ennek ellenére azonban a sasok, a keselyűk, a varjak és héják még mindig le-lecsaptak a juhok közé és elragadták és felfalták őket. A bárányok túrték, de a kosok kiáltottak. A varjak akkor megtámadták a kost és megkísérelték, hogy szarvát letörjék, de nem bírtak vele. Hallottam, amikor előjöttek a pásztorok, a sasok, a keselyűk, a héják és buzdították a varjakat, hogy a kos szarvait törjék le, azok küzdöttek is vele és harcoltak vele, a kos pedig állta a küzdelmet és segítségért kiáltott.

A kos küzdelme.

Akkor pedig láttam, hogy eljött az az ember, aki a pásztorok neveit felírta és az írást a juhok Urához felvitte. Az ember a harcba beavatkozott és a kost megmentette. Feltárta, hogy ő kicsoda és a kosok segítségére sietett.

Láttam, hogy a juhok Ura haragra gerjedt és akik csak meglátták, menekültek előle és a félelemtől az ő színe előtt mind olyanok voltak, mintha eszüket veszítették volna.

A sasok, a keselyük, a varjak és a héják pedig összegyűltek és maguk előtt terelték a mezők valamennyi bárányát és együttesen mind segítettek egymásnak, hogy a kos szarvát letörjék. Az az ember pedig, aki az Úr parancsára azt a bizonyos könyvet megírta, a Pusztulás könyvét kinyitotta. Ezt a pusztulást a legutóbbi tizenkét pásztor idézte fel, akik a megengedettnél több juhot öltek meg, többet, mint elődeik.

Láttam, amint a juhok Ura hozzájuk lépett, a harag vesszejét kezébe vette és azzal a földre sujtott úgy, hogy a föld megnyílt, a vadállatok, a madarak pedig mind, ahányan csak voltak, ebbe a gödörbe mind belezuhantak. A föld pedig, amikor minden állat belezuhant, a mély gödröt önmaga be temette.

A kard és a trónus.

Láttam, hogy a bárányok nagy kardot kaptak és attól kezdve a mezők vadjaival szemben ezt használni tudták, hogy azokat megöljék. A vadállatok és a madarak attól a naptól kezdve már nem menekültek előlük.

Láttam, amint a kedves és szépséges földön uralkodói trónus emelkedett és a juhok Ura elfoglalta azt. A másik pedig elővette a lepecsételt könyveket és a juhok Ura előtt azokat kinyitotta.

Az úr pedig előhívta a fehér bikák első hét nemzedékét és megparancsolta, hogy ezek mindent tárjanak fel és mondjanak el arról az első csillagról, amely a földre legelsőnek hullott le. Azok pedig mindent feltártak. Az úr pedig ahhoz, aki a könyvet írta s aki a hét nemzedék nemzettje között az egyik volt, így szólt: Ragadd meg a hetven pásztort, akiknek én a juhokat átadtam s akik, bár meghagytam nekik, mennyi bárányt szabad megölniök, önkényesen többet öltek meg.

Ítélet a pásztorok fölött.

S íme akkor láttam, hogy valamennyiöket megkötözték és ott állottak az Úr előtt. Mindenekelőtt a csillagok fölött ítékeztek. Bűnösnek mondták ki őket és elítélték őket és a kárhozat helyére kerültek. Sötét, mély helyre vetették őket, amelyből hatalmas tűzoszlopok csaptak ki. A hetven pásztort pedig bűnösnek mondták ki és valamennyiüket a tüzes szakadékba dobták.

Abban az órában pedig láttam, hogy a föld közepén az előbbihez hasonló szakadék támad színültig tele tűzzel. És elhozták az elvakult bárányokat és bűnösnek mondták ki őket, ítélték fölöttük és valamennyien a szakadékba kerültek és a tűzben meggyulladva égtek. Ez a szakadék a ház jobboldalán nyílt. Láttam, amint a juhok égtek és csontjaik is lángragyúltak.

A házat újra felépítik.

Fölkeltem, hogy lássak és akkor észrevettem, hogy a régi házat összeszedik, oszlopaikat egybehordják és a ház minden részét egybecsomagolják, kivitték az ország déli részébe és ott helyezték el.

És láttam, hogy a juhok Ura új házat hozott. Ez a ház az előbbinél magasabb volt és az előbbinek a helyén emelkedett. Minden oszlopa új volt, minden sarka új, sokkal nagyobb, mint a régi, amit összeszedtek. Ebben a házban valamennyi bárány elfért.

Láttam a többi juhot és láttam a föld állatait és az ég madarait, amint leroskadtak és a nagy bárány előtt leborultak és hódoltak neki és minden szavának engedelmeskedtek.

A házba minden állat visszatér.

Ezután pedig a három fehérbe öltözött alak, akik kézen fogtak és akik az előbb engem a magasba ültettek, most levettek és a kos keze is megérintett és a három fehér alak a juhok közepébe letett, még mielőtt az ítéletet megtartották.

A juhok akkor mind hófehérek voltak és a gyapjójuk sűrű és erős és tiszta volt.

A házban pedig minden bárány összegyűlt, minden bárány, akit elüldöztek és megöltek és egybegyűlt a föld minden vadja és az ég minden madara, az úr pedig örült neki, mert mindnyájan jók voltak és a házba mindnyájan visszatértek.

A kardot leteszik.

Láttam, hogy a kardot, amit a juhoknak adtak, letették és a házba visszavitték és az Úr színe előtt lepecsételték.

Ezután valamennyi juhot egybehívták a házba és annyian voltak, hogy nem is fértek el.

A szemek kinyílnak.

Akkor pedig mindnyájuknak a szeme kinyílt és mindnyájan láttak és egyetlenegy sem volt közöttük, aki ne látott volna.

Láttam, hogy a ház igen nagy volt és tele volt. És láttam, hogy fehér bika született hatalmas szarvakkal és a rét és az erdő minden vadja, az ég minden madara félt tőle és tisztelte őt.

Láttam, hogy valamennyiük fajtája megváltozik és lassan valamennyien fehér bikákká lettek. A legelső volt közöttük a hatalmas fehér bika a fekete szarvakkal.

A juhok Ura pedig örült neki és valamennyi bikának. Én pedig közöttük a középben lefeküdtem aludni és felébredtem és mindezt elejétől végig láttam. És ez volt éppen az a látomás, amit láttam, mialatt aludtam.

Az álomlátás vége.

Amikor felébredtem, dicsértem az Igazság Urát és hálát adtam neki. Aztán pedig sírásra fakadtam és könnyeim nem álltak meg, csak amikor már nem bírtam tovább. Valahányszor odanéztem, mindig újra könnyezni kezdtem afölött, amit láttam, mert minden úgy fog történni, ahogy azt én láttam és az emberek tettei sorra elvonultak előttem. Azon az éjszakán pedig első álomomra gondoltam és sírtam miatta és szívem megrendült, amiért ezt a látomást láttam.

BUDAPEST, 1945

